CHEMAREA VREMII

Anul XV. Nr. 88
6 Februarie 1942
DIRECTOR
ION SÂN-GIORGIU
Şef redactor
D. I. CUCU
Exemplarul lei 7

16 Dlui Al. Uliv... Loco I
natia Curte Cas...

DISCURSUL FUEHRERULUI

de ION SAN-GIORGIU

Führerul-Cancelar Adolf Hitler s'a folosit de aniversarea venirei la putere a Naţional-Socialismului, spre a-şi spune in acest ceas hotărâtor al răsboiului cuvântul său autorizat. El n'a vorbit însă numai camarazilor naţional-socialişti, poporului şi armatei germane, ci intregei Europe, care are privirile aţintite asupra lui.

Cuvântarea lui Adolf Hitler se încheie cu o impresionantă rugă: „Doamne, dă-ne tăria să ne păstrăm libertatea, poporul, copiii şi nepoţii noştri şi nu numai nouă poporului german, ci şi celorlalte popoare din Europa. Căci răsboiul acesta este un răsboiu pentru intreaga Europă şi prin aceasta pentru intreaga lume".

In aceste fraze se oglindeşte ... de'antregul personalitatea u... a lui Adolf Hitler. In timp ...nglia şi America fac un răs... de îngenunchiere şi robire a Europei, cu o mână dând Sud-Estul Europei bolşevismului rusesc, iar cu cealaltă părăsind Europa occidentală in favoarea judaismului internaţional, care o ... trece apoi in exploatarea ji... ...lor europeni, eliberaţi din ...gherile unde au fost trimişi să se pocăiască, Germania lui Adolf Hitler „face un răsboiu pentru intreaga Europă şi prin aceasta pentru întreaga lume".

Poate că in Europa incă liberalistă şi pseudo democratică să mai fie oameni care cred că Anglia vrea să elibereze Europa de dragul Europei. Aceştia insă nu şi-au pus intrebarea de ce Anglia şi America renunţă cu stoicism la imperiul lor asiatic — căci nimeni nu e naiv să creadă că acolo unde au pătruns japonezii şi unde de două luni Anglo-Saxonii nu mai pot opune nici o flotă de răsboiu, se vor mai reîntoarce vreodată exploatatorii britanici şi americani — pentru a recuceri o Europă secătuită de bunuri şi anarhizată de răsboiu? Dacă ar cugeta în linişte ar înţelege că lupta pentru Europa se dă spre a salva cele câteva milioane de evrei.

In fond niciodată caracterul judaic al răsboiului nu s'a văzut mai limpede decât in această etapă nouă, in care America îşi transformă protecţia ei acordată judaismului într'un răsboiu împotriva Europei naţionaliste.

De aceea Fuhrerul a avut dreptate să spuie cu sinceritatea, dar şi cu seriozitatea care îl caracterizează, că acest răsboiu se va încheia „odată cu dispariţia evreimei din Europa".

Intrebarea ce se pune acum este aceasta. Dacă războiul se dă pentru ca Americanii să salveze pe Evreii din Europa, de ce nu s'ar scurta răsboiul, aducându-se la cunoştinţa protectorilor americani ai Evreimei internaţionale, că dacă America şi Anglia nu depun armele, toţi Evreii, din toate ţările şi continentele

(Continuare in pag. 2)

Ultimul capitol din Istoria fai moasei flote engleze...

(Paul Weber)

BIROCRAŢIA

de N. Porsenna

Un ordin al Conducătorului Statului a invitat autorităţile publice să comunice Preşedinţiei Consiliului, sprijinindu-se pe exemple concrete, toate greutăţile puse in calea activităţii lor, în toate domeniile: greutăţi create de conflictele dintre legi, de impedimente legale, de încetineala administrativă, precum şi de orice alte cauze, care stinghereso opera de înfăptuire, de creaţiune sau de simplă administraţie, in mecanismul Statului român.

Este acest ordin, spus cu alte cuvinte, o revizuire a birocratismului, care în toate timpurile şi în toate locurile a fost o calamitate. Ori unde există birouri, şi să nu ne închipuim că racila aceasta nu dăinueşte şi în ţările cele mai înaintate, pe care noi le admirăm şi le luăm ca exemplu, — acolo există şi încetineala paralizantă şi amorţirea iniţiativei personale şi stingerea entuziasmului şi secarea speranţei. Peste toate se întinde ca o brumă rece rutina şi zăbava, lipsa de interes, anestezia generală a tuturor nervilor şi centrilor motori ai vieţii sociale.

Etimologic, birocraţie însemnează domnia birourilor. Biroul este, ca să zicem aşa, partea sedentară a marei armate, care luptă pe frontul realizărilor sociale. Contrariul ei este şantierul, cum contrariul P. S.-ului este Frontul. Şantierul lucrează cu unelte, cu pionieri, luptă cu elementele şi cu oamenii, dărâmă, construeşte şi creiază, trăeşte prin viteză şi prin dinamică, prosperă prin îndrăzneala imaginaţiei şi chiar sborul fanteziei; omul realizărilor de şantier este un luptător şi un poet, un realist şi un visător, un ziditor şi un apostol.

...cipiu şi fără nici-o normă de generalitate. Am ajuns să părăsim până şi norma unităţii, adică necesitatea de-a tinde să fim egali cu noi înşine.

Din această cauză nu sunt posibile polemicile, lupta de argumente contrare, opoziţiile susţinute pe bază de convingeri nestrămutate. Idealul personalităţii totdeauna egală cu ea însăşi, al sistemelor rotunjite şi definitive nu ispiteşte pe nimeni. Scriitorii şi mai ales scriitorii tineri, se complac in situaţii şi maniere de grup, peste orice principiu de obiectivitate.

Dacă ar fi să căutăm şi să scotocim răul in adâncuri am spune că situaţia aceasta se datoreşte unei grave lipse de cultură. Numai incultura poate explica lipsa punctelor de vedere susţinute şi haosul acesta în care orbăcăesc cei mai mulţi dintre noi. Generaţiile tinere, desigur nu fără motive demne de luat în considerare, au rămas mult în urma celor mai în vârstă decât ele. Ele n'au putut încă să-şi asigure o cultură întemeiată, expunându-se astfel la o situaţie de inferioritate adesea observată şi mărturisită de cei mai în vârstă. Şi ceea ce este mai trist este faptul că răul nu poate fi înlăturat nici acum, tineretul complăcându-se într'o claustrare cu totul neferícită. Lupta aceea dintre generaţii care a fost totdeauna o treaptă spre noi orizonturi de viaţă şi de cultură, de data aceasta nu pare a fi susţinută de arme adevărate.

Faţă de această situaţie, e necesară o ieşire din superficialitate printr'o culturalizare a tineretului. Decenta educaţia serioasă pe bază de tradiţie şi pe bază de principii valabile, tot ceea ce poate duce la ordine şi preciziune clasică, sunt singurele remedii ale acestei stări de lucruri. Foarte bine scria cineva in acest sens că lipsa de educaţie a generaţiilor tinere se datoreşte lipsei de cultură clasică.

Argumentul trebuie să ajungă la vechea şi nobila lui consideraţie şi funcţiune. O cultură fără bază serioasă nu poate să se menţină, şi ca atare nu e cultură. In locul complezenţelor şi antipatiilor de grup, e necesară o fundamentare şi o poziţie susţinută cu argumente valabile. Numai când se va ajunge aici fenomenul cultural actual va dobândi adevărata lui apreciere.

AUTONOMIA UNIVERSITARĂ ŞI ...

OBLIGATIVITAT...

Autonomia universitară a fost dăruită prin lege cu intenţia teoretică a sustragerii Universităţilor de sub influenţa dominantă a cluburilor politice, exponente ale vechilor partide ale căror firme au dispărut şi despre care se spune că şi-ar fi destrămat existenţa efectivă. Legiuitorul autonomiei, el însuşi profesor cu puţine succese politice spera, ca un supliment al intenţiei iniţiale, şi în recunoştinţa viitoare a colegilor. In scurt a fost lămurit asupra acestei iluzii. Iar aparenta intenţie destrămând combinaţiile politice a condus la o promptă regrupare a profesorilor, în sânul Facultăţilor şi Universităţilor, pe clanuri, organizare care subsistă încă şi astăzi, variind dela o Facultate la alta prin „leimotivul" şi prin „micul tiran", general democrat, convins de m... vreme. Bine înţeles, trebuia o... ceva regenerator vechei alcătuiri ... grupări politice. S'au născocit „asociaţiile de savanţi", cu foarte dibace orânduire de reclamă şi de sprijinire reciprocă. Prima fază a acestei noui organizaţii a eşuat lamentabil în renumita „Falangă" a Facultăţii de Ştiinţe din Bucureşti, ai cărei supravieţuitori se mai găsesc camuflaţi într'o asociaţie numită de ei „Academia de Ştiinţe din România", condusă de un medic de meserie elector şi de un „profesor" pensionar al Academiei de Gimnastică.

Faza modernă a alcătuirilor universitare, de ajutor mutual, prezintă un aspect cu aparenţe de occidentalism, pe model francez, pe alocuri englez cu variantă americană (vezi Rockefeliştii!). Fiecare membru al unei astfel de societăţi anonime, restrânse şi cu îngrijire supraveghiată, este prezentat de colegi drept „cel mai mare savant" dintre ei toţi; fiecare, la rândul său, obţinând succesiv acest titlu, se înţelege că aureola învălue întreaga adunare

...stepă...
...e ale Ru... o p...
...are purcede dintr'un vechiu
...imperialismul rusesc a
...ropeească întotdeauna,
Dr. Io... să-şi realizeze ţelu-
Profesor ...reme. Se impunea di-
...telor de rezistenţă şi a
intr'o po... ...ţire românească şi apoi
verosimil... ...delor slave spre domi-
o zgâri... ...sferecat. Simţul primej-
stau „... ...răsărit a fost plaza rea a
Fiec... ...noastre de împlinire şi ex-
sedă ...tăzi ...veacurilor ne-a impus lup-
domin... ...ta, pe care o ducem cu

ne-a ancora... ne-a smuls din anonimatul unei trăiri moarte — nu nesocoteşte nici dreptatea omenească şi nici dreptatea lui Dumnezeu. El restabileşte poziţii, investindu-ne totdeodată cu funcţia de trimişi ai Europei celei noui în depărtările răsăritului. Mai mult decât oricând, se poate vorbi despre o misiune continentală a românismului. Şi, ceeace nu trebue uitat, e că numai datorită revoluţiilor contimporane drumul destinului valah a fost aflat.

...a - Europa tineretului

...care asistăm la uriaşe transformări. O lume veche este distrusă şi cenuşa ei se reclădeşte o lume ...ă. Tineretului i se cere — mai mult decât oricui — să se dea luptei pentru reînvierea neamurilor. Şi nu dezertează. Pe uriaşele câmpii răsăritene, în apus în Africa ca şi în Extremul Orient, tineretul făureşte în ...c şi fer o nouă Europă.

A fost pregătit pentru toate. Dela c... ...ele plugului, din fabrici, din ...şi din mine, din birou, a tre... ...mânuiască tot atât de bine ...celelalte arme de luptă în ...or care voiau să-i sugru... ...Dar pe lângă această ...ară care conduce acum ...importanţă este gene... ...dică acum, generaţia ...a se vor ridica con... ...ne. Acestei generaţii ...mai mult decât ...aţii de până azi, ...aţii noui i se cere ...fie pregătită ex... ...poate încre... ...noui, căci ...decât ...noui, ...

...care domină legile IORG... NESCU este de structură... rală în spirit democratic. Vo... cret, iresponsabil, care confundă massă pe individ a transformat Facultăţile noastre în mici districte electorale. Hotărîrile Consiliilor profesorale sunt rezultanta voinţei clanului respectiv şi a evadării dela

trecut au căzut. Se cere o educaţie potrivită cerinţelor de azi şi sufletului său de azi, o educaţie în spiritul credinţei adânci în puterea Dumnezeiască, al adevărului, al sănătăţii morale şi fizice, al jertfei şi-a disciplinei. In sufletul încă nepervertit să se insufle camaraderia, dragostea pentru părinţi şi respectul pentru cei mai mari. O educaţie ideologică şi politică privitoare la multiplele probleme naţionale şi mondiale. Educaţia prin viul exemplu al celor care conduc acest tineret.

Dar tineretul trebue mai mult decât oricine şi decât oricând să-şi dea seama de misiunea sa în viitorul noului lumi ce se făureşte.

Conştienţi de acest lucru, putem privi cu încredere ziua de mâine, siguri de destinul Europei, ei fiind dat în mânile a tot ce are mai bun fiecare popor: tineretul.

Este semnificativ faptul că un număr întreg din excelenta revistă „Europa nouă" care apare în preajma Ministerului de pe Wilhelmstrasse este închinat tocmai acestui tineret (an IV: 113).

Semnificativ pentrucă el se adresează tuturor naţiunilor integrate ...nu în ritmul lumii noui, lumea ...tului constructiv şi legător de *prin* ... *tor Min*...

Cic. V.

(Continua...

P. 86. 104
VERIFICAT
1957

DISCURSUL FUEH[R]ERULUI

(Continuare din pag. I-a)

[u]nde are de spus un cuvânt Axa, vor fi pur și simplu nimiciți. Poate că în această eventualitate Anglo-Saxonii ar renunța la un războiu care până azi le-a adus numai înfrângeri și ridicol. Fiindcă este aproape sigur că în eventualitatea imposibilă a unei năruiri europene — ceeace ar fi să procedă așa zisa victorie anglo-saxonă — cele dintâi victime ale anarhiei vor fi cele câteva milioane de evrei europeni.

De aceea în discursul său Führerul a insistat asupra rolului de instigatoare în actualul conflict, a Angliei, care n'a pornit războiul decât spre a împiedeca purificarea și unificarea Europei. Solidarismul european este însă astăzi o realitate care nu mai poate fi pusă la îndoială de nimeni. Și el nu este numai opera alianței Angliei cu Sovietele, ci și a spiritului nou al național-socialismului.

Este adevărat că Führerul afirmă în discursul său că nu vrea să impuie nicăieri în Europa formula politică național-socialistă. Dar nu e mai puțin adevărat că numai ideia național-socialistă, aliată și înfrățită cu cea fascistă, a putut crea noul spirit european totalitar. Când lupta se dă de fapt împotriva vechiului spirit iudeo-liberalist, este normal ca acest spirit să fie mai întâi înfrânt înlăuntrul fiecărei națiuni. Ar fi un paradox să credem că se poate opune o serioasă rezistență Anglo-Sovietelor de către națiuni iudaizate și semi-bolșevizate. Chiar dacă național-socialismul ca formă și tehnică de guvernare este o organizare politică pur germană, ca spirit și doctrină el este astăzi un bun european. Dovadă că în Norvegia, Olanda, Belgia și aiurea, el a provocat mișcări surori, singurele chezăși[i] [illegible]

care mulți l-am crezut inadaptabil veacului nostru, și că a izbutit să devie pentru Europa o pildă de unitate morală și națională.

De aceea Führerul a putut din nou afirma că un nou 1918 nu mai e cu putință pentru Germania. Mai întâiu fiindcă Germania are azi de partea ei întreaga Europă, pe când acum un sfert de veac, toată Europa era împotriva ei. Apoi fiindcă Germania național-socialistă are un alt spirit de jertfă decât Germania wilhelmină, în care trăiau latent toate forțele distrugătoare ale dușmanilor, împotriva cărora lupta cu armele. In sfârșit, armata germană a fost astfel organizată și instruită, încât chiar și atunci când luptă în defensivă, ca în această iarnă fără pereche de crâncenă, este victorioasă.

Foarte interesant este de aceea pasajul din discursul Führerului în care el vorbește despre războiul defensiv din răsărit. Prin cuvântul său autorizat de comandant suprem al armatelor europene, s'a putut afla cu ce artă, dar și cu ce tărie fizică neașteptată soldatul german a distruș într'o luptă defensivă de iarnă ultima mare armată sovietică. Lumea profană, care crede că un războiu se câștigă atunci când se cuceresc teritorii, a putut să se dumirească asupra tacticei de războiu germane, care nu urmărește decât distrugerea armatelor inamice, prin nimicire sau capturare, și că întinderea teritoriului cucerit trece pe al doilea plan.

Afirmația Führerului despre reușita deplină a războiului defensiv este impresionantă:

„Punctul principal, a spus Adolf Hitler, este că trecerea de la ofensivă la defensivă a reușit și pot să spun: această trecere a reușit". Astăzi armata germană și armatele aliate română și finlandeză, după patru luni de iarnă aspră și de grele lupte defensive, se găsesc pe poziții de neclintit, așteptând primăvara, când noui armate germano-româno-finlandeze vor porni la lichidarea ultimelor resturi armate ale bolșevismului".

Führerul încheindu-și expunerea lui epocală, și-a rostit încă odată încrederea în victoria finală, biruință care va fi rodul ultimei mari lupte pe care Europa unită o va da împotriva forțelor dizolvante anglo-sovietice. Cuvântarea Führerului a fost prefața realistă a acestei noui și uriașe bătălii care va începe la primăvară.

Ion Sân-Giorgiu

— BIROCRAȚIA —

(Urmare din pag. I)

slugarnică înaintea superiorilor și o atitudine semeață față de inferiori. Se poate chiar spune că: cu cât o birocrație se distinge prin zel, prin sentimentul datoriei și prin devotament față de cauza pe care o reprezintă, cu atât se arată mai strâmtă, mai mică, mai rigidă și mai neliberală".

Știind toate acestea, apelul Conducătorului ne apare de o supremă oportunitate, în timpurile acestea în care zelul tuturor trebuie mobilizat, ca să descurce și să clarifice ițele unei administrații și unei reconstrucțiuni ce se voește rapidă și eficace, atât pentru a spăla greșelile unui trecut insuficient pus la punct, cât și pentru a face față exigențelor teribile ale unui prezent, care angajează poate viitorul pentru o perioadă de secole.

Nu ne îndoim că din rapoartele sincere și luminoase ale conducătorilor de instituții se vor desprinde precis toate relele, tot negativismul, pasivitatea și inerția de care suferă gospodăria Statului și că se vor schița și începuturi de soluții, care vor conduce poate la stabilirea principiilor cardinale, menite a remania bazele Statului și a împiedica pe viitor căderea în aceleași greșeli.

Leacurile sunt multiple, și ele s'au aplicat și se pot aplica după caz.

Astfel, în țările revoluționare, pentru a se iuți la maximum ritmul creator al instituțiilor, se înlocuește pur și simplu principiul iresponsabilității anonime, ce caracterizează birocrația, cu acela al răspunderii personale și conducerii personale, cu puteri nelimitate. Cutare conducător de departament sau de instituție, care se bucură de încrederea nemărginită a Șefului Statului, poate lua ori și ce fel de măsuri, derogând dela toate legile existente. Numai rezultatul contează. Sistemul, recunoaștem, e îndrăzneț și periculos. El este rodnic numai atunci când ești sigur sută la sută de valoarea incontestabilă a omului, căruia îi atribui o putere atât de nelimitată.

Dar fără să mergem atât de departe, birocratismul poate fi micșorat în efectele lui nocive de măsuri mai puțin revoluționare, însă cu rezultate pozitive: bunăoară, împuținarea numărului funcționarilor dintr'un despărțământ oarecare, și sporirea competinții și răspunderii fiecăruia, așa fel încât o hârtie să nu mai circule prin 20 de mâini, ci să ne mulțumim cu un sfert din acestea. Cine cunoaște cât de cât plimbarea fabuloasă a unei hârtii oficiale printr'un număr nesfârșit de birouri, își dă seama ce considerabilă importanță ar avea măcar înjumătățirea acestor formalități. Progresul acesta se poate realiza prin mijloacele indicate mai sus, absolut fără nici o pagubă pentru Stat.

Un alt remediu al încurcăturilor inextricabile, precum și al gestiunilor etern deficitare, este desființarea pură și simplă a unor întreprinderi comerciale conduse de Stat și încredințarea lor inițiativei particulare, sub îndrumarea și controlul Statului. Statul e un rău negustor, dar un bun controlor; să-l încredințăm misiunea în care reușește mai bine, și să-l scutim de povara misiunilor falimentare.

In instituțiunile în care se face administrație pură, și care nu se pot încredința altcuiva decât funcționarilor Statului, ar fi nespus de util să se introducă o cât mai strictă specializare. O anumită problemă să nu fie dată în seama unei direcții, care mai are în grija ei alte zece probleme; ci să fie dirijată de un personal, care nu se mai ocupă cu altceva. Această concentrare unică asupra unei singure activități mărește randamentul, ameliorează calitatea și dinamizează ritmul înfăptuirilor instituției.

Iată câteva din soluțiunile la [care] s'a ajuns în diferite țări, san [...] în țara noastră, și care, aplicate judicios, pot aduce cele mai mari servicii, încoronându-se de cel mai deplin succes.

Birocrația, indiferent de latitudinea geografică, de gradul de civilizație al poporului în care ea ființează, sau de capacitatea și corectitudinea persoanelor care o reprezintă, are vicii organice, congenitale, inevitabile. In toate timpurile s'a căutat a se remedia cel puțin parțial răul pe care aceste vicii organice i-au vărsat asupra societăților omenești. Și întotdeauna s'a reușit a se tămădui câte ceva. Timpul nostru, în care trăim prefaceri așa de adânci, va pune pe tapet, nădăjduim, problema integrală a acestui flagel, începând și studiul soluțiunilor, și poate și găsirea lor, în integritatea complexă a problemei.

Apelul Conducătorului poate fi, în cazul de față, o răspântie hotărîtoare a Istoriei.

CULMI ȘI ABISE

Cazul d-lui Guinazu

Ciudata aventură a d-lui Guinazu nu pare a fi, nici ea, o simplă întâmplare. Ministrul de Externe al Argentinei, în fruntea delegației care s'a opus dârz manevrelor d-lui Summer Welles la R[io] [illegible] nazu, urmând instrucțiunile guvernului său și sentimentului națiunei argentiniene, a fost un teribil adversar, în sânul conferinței panamericane, al uneltirilor beliciste iudeo-anglo-americane. [illegible] [...]nă cu D. Rosetti, ministrul de [...] [illegible]

[illegible] ...principiul sa... americane ... tragică ... probabil, că ... fost so... englonului ... peri... po... neiro, ... se ... sa... de a ... pu... [illegible]

sala în care partidul național-socialist își serba aniversarea provocând moartea Fuehrerului. In Irak, ministrul de finanțe a fost asasinat în modul cel mai stupid, cu puțin înainte de înscăunarea trecătorului guvern antibritanic al lui Ali Rașid Kailani. [illegible] antibritanic al Egiptului a costat viața a doi foști primi miniștri și a șefului Statului Major al armatei egiptene. In Grecia, primul ministru Metaxas a murit subit cu puțin înainte de începerea dezastruoasei campanii britanice din sud-estul Europei. Iar când le-a venit mai bine să confiște persoana adversarului, englezii nu s'au încurcat în scrupule și au luat în captivitate pe d. Stoiadinovici, de exemplu, sau țin în stare de arest pe primul ministru al Birmaniei. N'ar fi însă de mirare să auzim într'o bună zi, că d. Stoiadinovici a răposat de inimă rea într'o închisoare engleză și că primul ministru al Birmaniei „s'a sinucis", acum când japonezii pătrund adânc în teritoriul birman.

Desgustătoare morală

Am menționat numai cazurile cele mai tipice de morți suspecte, cari poartă pecetea metodelor [a]mericane și britanice de suprimare a adversarului, precum și tentativa [de] atentat de la Muenchen, care ca [...]ea de la Rio de Janeiro, a dat [greș], fiindcă voința lui Dumnezeu a [fost] ca Fuehrerul Adolf Hitler să [p]oarte la victorie steagul eliberării popoarele de sub dominația multicriminală a iudeo-plutocrației mondiale. Din toate aceste câteva „întâmplări" se desprinde însă suficient realitatea deficitară a moralei democrate. Războiul e o luptă cavalerească; asasinatul e un oribil act de lașitate, în care se înscrie limpede conștiința neputinței. Anglia a provocat acest războiu crezând că va izbuti să găsească încăodată popoare naive dispuse să-și ucidă tineretul pentru gloria ei și când a constatat, că omenirea nu se lasă nici ispitită, nici înșelată, a dat drumul ucigașilor de profesie din subsolurile edificiului însângerat din Downing Street 10. America d-lui Roosevelt își însușește aceleași procedee și aceeaș desgustătoare morală. Dar în această poveste ar fi o greșeală să vedem sufletul englez sau american. La Londra, Washington și la Moscova deci[de] spiritul satanic al lui Israel și morala fioroasă a talmudului, care îndeamnă să ucizi, ca pe un câine, orice neiudeu îți stă în cale. Intelligence Service este de la Cromwell o instituție iudaică.

[illegible] ...cera... ca și ... și-au ... tehnică ... ținicirea ... secțiune. ... un alt în... beliciste ... senatorul ... tot într'un ... părea deci că ... realitatea ser... Dar și ea ... metodă de ... e drept ceva ... lui Jean Chiappe, ... Mediteranei pe ... drum spre a-și ocupa ... comisar francez al Si... boiu tentativele de a... și asasinatele isbu... ...or secrete anglo-sa... sunt destul de nume... ...nte. La 30 Noembrie ... după trei luni dela în... ...ui, Intelligence Ser... atentatul de la Muen... ...ia să arunce în aer [illegible]

d. I. G.

ADMINISTRATIVE

D. C. Dumitrescu *este invitat să treacă de urgență pe la administrația revistei noastre.*

*

Tablou cuprinzând o parte din d-nii abonați cari reclamă că nu primesc regulat revista, și a căror reclamație, prin administrația noastră, a fost înaintată Direcției Generale a Poștii, promițându-ni-se sancționarea exemplară a celor vinovați:

D-l Ghiță Niculescu, str. Victoriei 73, R.-Sărat; d-l Gh. Vasiliu, Gara Dolhasca, Jud. Baia; d-l Inv. Nicolae Antache, Com. Oancea, Jud. Covurlui; d-l I. N. Dulgheroff, Piața Regală 105, Brăila; d-na Coralia Vasilescu, str. V. Alexandri 19 bis, Galați; d-l Căp. C. Niculescu, Carol I 226, P.-Neamț și d-l Zalevschi Rudolf, str. Galați 4, Brăila.

DISCUȚII

ARTĂ ȘI MORALĂ

de SERGIU GROSU

In decursul veacurilor s'au iscat, în jurul acestui subiect de o tot mai stringentă actualitate, mari și nepotolite discuții. Câte minți luminate au apărut pe firmamentul culturii universale, câți gânditori iluștri și-au rotunjit părerile, citind și studiind biblioteci întregi, aproape atâtea trepte ale cunoașterii s'au închegat, fiecare țintind din răsputeri la descoperirea veridicului, în artă, și a frumosului veșnic. Empirismul, utilitarismul agnosticismul intelectualismul, misticismul, — *iată școlile destul de multe și efemere în ce privește existența lor care s'au manifestat sgomotos, începând din antichitate și până astăzi, având reprezentanții lor de frunte, rezemându-se pe idolii și apărătorii lor. „Aceste atitudini și îndrumări spirituale, nu numai că le întâlnim în toate timpurile, — spune* Benedetto Croce, — *dar ele sălășluesc subt o formă oarecare, active sau în stare embrionară, în fiecare cugetător și chiar în fiecare om; de aci provine și marea dificultate de a repartiza filozofii esteticieni într'o categorie sau alta, deoarece fiecare intră în firea lucrurilor, mai mult sau mai puțin, și într'una și în cealaltă sau în toate celelalte categorii".*

Estetica moralistă sau utilitaristă, cum se mai numește încă, a fost îndeosebi atacată de cei care preconizau o artă pură, independentă și neinfluențabilă, pe motivul serios că arta care atârnă de morală, este morală și nu artă. Să admitem. Insă nu putem trece cu vederea faptul că morala, în fond, este și o estetică, fiindcă binele nu merge fără frumos, iar frumosul fără armonie. Platon, *moralistul și metafizicianul integru, — s'a ridicat cu înverșunare împotriva artei pentru artă, împotriva doctrinarilor care renunță să privească arta drept un mijloc sublim de a moraliza pe oameni și nu de a-i conrupe. In cazul acesta preferăm arta, în care coeficientul moral e prea exagerat chiar, celei imorale, menită să pervertească sufletele inocente, să inspire groază, provocând o stare de covârșitor desgust. Și pentru a întări afirmațiile de mai sus, vom face apel din nou la cuvintele de aur, profund tâlcuitoare, ale lui Croce, — care alături de Francesco de Sanctis, a preconizat și a luptat pentru împământenirea formulei „artă pentru artă" și deci nu poate fi învinuit de subiectivism sau parțialitate: „Și chiar doctrina moralistă a artei a fost, este și va fi totdeauna binefăcătoare prin însăși contrazicerile ei; este, a fost și va fi un efort, deși nefericit, de a despărți arta de simpla plăcere, cu care câteodată este asemuită, și a-i da un loc mai demn; și chiar și ea are partea ei adevărată, fiindcă, dacă arta e dincolo de morală, artistul, întrucât e om, care nu se poate sustrage dela datoriile de om, nu e nici dincolo, nici dincoace, ci subt imperiul ei, și însăși arta, — arta care n'a fost și nu va fi niciodată morală, — trebue s'o considere ca o misiune, trebue s'o exercite ca un sacerdoțiu".*

La noi, în țară, scriitorii iudei și iudaizați au profitat, cât se poate de bine, de avalanșa părerilor contradictorii și excluzând partea morală a artei, sâmburele luminos al unei curății lăuntrice, ne-au îmbâcsit literatura cu opere de o revoltătoare pornografie, — cuiburi de infecție și perversitate circumcisă, — cu josnicul scop de distrugere a conștiințelor frese și de anihilare a oricărui patriotism, a oricărei mândrii naționale. Arta nu trebue să fie morală. — trâmbițau pretutindeni cosmopoliții noștri, abia stergându-și balele. Arta trebue să descrie numai realitatea, fragmente de viață trăită, ceeace vedem că se petrece în juru-ne și fierbe!... Iată în ce constă arta; iată de unde va porni ascensiunea literară a țării!...

Și s'au apucat să dea drumul la zeci de volume: romane, poezii, eseuri, încurajați de presa sărindăristă, și de câteva condeie autohtone, cumpărate, peste un sfert de veac și-au bătut joc de bunul simț românesc și de bunătatea proverbială a Neamului perciunații tuturor ghett-ourilor galițiene, oploșiți și hrăniți pe pământul mănoaselor holde, pe care au [illegible] *trans-formă ... oricum ... într'o* [illegible]

Ce simțeau românește [illegible] *în*

(Urmare în pag. 10-a)

MISIUNE VALAHĂ

de CONST. MIHĂESCU

Epopeea, scrisă cu sânge și jertfă pe meleagurile dela Răsărit, ne-a redat conștiința misiunii noastre istorice și ne-a introdus, în pas cadențat de biruință, sub bolțile de aur ale unui destin împărătesc. Poate pentru prima oară dela Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul, neamul acesta de stâncă dacă și istețime latină trăește intens orgoliul pe care ți-l dă încrederea nelimitată în forțele tale dăltuitoare de istorie. Am ajuns, însfârșit, la concluzia că numai spiritul ofensiv și zborul pe linia zbuciumărilor neostenite poate să îndrituiască prezența unui neam în câmpul activ al proceselor istorice.

Participarea noastră efectivă la cruciada împotriva nemerniciei bolșevice are, mai presus de toate, sensul unei rupturi definitive de mentalitatea minoră și umilitoare, care confunda securitatea cu atitudinea pasivă, cuminția, cu absența elanurilor generoase, istoria, cu simpla înregistrare a faptelor care se înscriu în platitudinea cotidianului. Din pragul acestui războiu, putem spune că am început să năzuim, să îndurăm aspra nevoie a depășirilor și a eroismelor mântuitoare.

Conformismul sterp și situarea în afară de chinuitoarele întrebări ale timpului ne-au dus la prăbușire și ne-au împins în unghiurile moarte ale istoriei și, desigur, asta este cea mai mare lecție pe care un neam trebue s'o extragă din ceasurile vitrege ale existenții sale.

Reabilitarea ne-a venit prin integrarea desăvârșită în axele spirituale ale lumii noi — ale lumii care și-a făurit blazon de nobleța din lupta pentru ideal și onoare. Combativitatea, disciplina și credința nesfârșită în veșnicia neamului, înmănunchiate — sub geniul tutelar al profeților contimporani — în liniile luminoase ale unui alt îndreptar etic, sunt acum bunuri spirituale ale noastre și temeiuri pentru veacurile viitoare.

Biruința de astăzi este consecința firească, inevitabilă chiar, a alăturării de națiile, care trasează cu foc conturul spiritual și geografic al zilelor de mâine. Ne-am trezit, când ne-am înțelenit în catechismul anchilozat al sistemelor politice crescute din duhul minciunei al revoluției franceze, și ne-am ridicat pe creste de glorie, când ne-am înșiruit sub steagurile noilor crezuri naționaliste. Deaceea cu noi și prin noi învinge o lume nouă, o mentalitate nouă, o istorie nouă.

Am renunțat, așa dar, la practicele atitudinei defensive și prinși în vârtejul de fier și foc al Europei tinere, am trecut în iureș nestăvilit vechile noastre hotare, așezând margine nouă de țară în Răsărit.

După atâtea veacuri de viețuire molcomă, latentă — întreruptă doar de scurte fulgerări eroice — reluăm astăzi firul tradițiilor românești și ne înlănțuim energiile în rosturile unui imperialism, care nu este nici poftă nelimitată de brazdă străină, nici expresie a furiei dominatoare și nici nesocotire a dreptății.

Are neamul nostru o intuiție profundă a justului și a injustului, un simț deosebit pentru aprecierea limitelor care îngrădesc îngăduitul de neîngăduit. In viziunea lui ordonată religios, dreptatea descinde din sânul dumnezeirii și cine săvârșește o faptă nedreaptă încalcă poruncile lui Dumnezeu. Deaceea istoria românească este cea mai sinistă și cea mai dreaptă istorie; am apărat ce-a fost al nostru, am tăiat cu spada poftele hrăpitoare ale altora și n'am jinduit niciodată să facem din pământ dușman trup de țară valahă. Dimpotrivă, atunci când viforele ne-au plecat dârzenia, am îndurat robia cotropirilor și am simțit jarul înstrăinărilor. Din drepturile noastre alții au sâlnicit temeiuri pentru drepturile lor; dar noi, chiar când am fost tari — de frică să nu ne abatem, poate, dela legile aspre ale justiției — am nesocotit chemările țarinei purtătoare al celui mai autentic românism. Astfel, am ajuns să fim nedrepți față de noi înșine, față de veacurile de suferință aduse din voia Cerului peste colțul ăsta de pământ mereu râvnit și față de imperativele destinului.

Pornirile imperialiste de astăzi ale unei alte Românii trebue să fie educătoare de dreptate, să restabilească cumpăna drepturilor. Naționalismul timpului ne-a învățat să credem — mai presus de toate — în poruncile nației, ne-a proectat gândul și fapta în icoana pură a patriei și ne-a făurit îndreptar de trăire nouă. Dacă în trecut am tolerat ca sub cerul nostru să bântue stăpânire străină, acum, când se ridică biruitoare alte drapele, vrem să întindem graniță dreaptă și firească neamului. Acolo unde răsună graiu românesc și bate inimă românească nu poate exista decât stat românesc. Autoritatea statală — politicul — este fundamentală pe existența etnicului.

Istoria va legitima avântul greu[...] [illegible] la armatelor rom[âne] [...] stepele nesfârșite ale Rusiei. Cu perseverență care purcede dintr'un vechiu testament, imperialismul rusesc a vrut să ne cotropească întotdeauna, pentrucă astfel să-și realizeze țelurile sale supreme. Se impunea dizolvarea forțelor de rezistență și a voinței de trăire românească și apoi drumul hoardelor slave spre dominare era desferecat. Simțul primejdiei dela răsărit a fost plaza rea a visurilor noastre de împlinire și experiența veacurilor ne-a impus lupta de astăzi, pe care o ducem cu convingerea că de soarta ei este condiționată dăinuirea românească însăși. Agresivitatea rusă a nesocotit într'una drepturile impuse de prezența istorică a latinității la porțile răsăritene ale Europei. Pentru a lichida definitiv tendințele de expansiune ale slavismului și pentru a scuti zările viitorului de perpetua amenințare dela Nistru, trebue să creem țării noastre — și implicit întregii lumi europene — brâul de siguranță de care se vor sparge toate tentativele de invazie. Bolșevismul — sinteză a mecanismului iudaic și a haosului asiatic — a potențat la maximum permanențele imperialiste ale uriașei ființe slave, năzuind, sub forma unei propagande doctrinare, să sfarme temeliile spirituale ale omenirii și să infiltreze substanța demonică a enigmaticului popor rus în așezările multiseculare ale culturii apusene. Deci o circumstanță, accidentală dacă vrem, care agravează primejdia și care îndreptățește, în mai mare măsură, imperialismul valah — simbol al ordinei latine transfigurată în credință naționalistă și în izbândă a veacului.

La Bug, sfârșește o lume și începe alta și descifrăm aici sensurile misionare ale neamului nostru, predestinat să fie sol al luminei în tainițele unde stăpânește greu întunerecul. Poate că din sarcinul Rusiei de astăzi va crește cu timpul floarea albă a credinței în Dumnezeu; dar rostul prezenței valahe peste Nistru nu va fi într'u nimic micșorat, atâta vreme cât va exista conștiința unui europenism, conceput ca instrument creator de civilizație și cultură proprie. Imperialismul nostru menține puritatea spiritului european, ferindu-l de contactul cu cețurile nepătrunse ale sufletului slav. Deaceea, prin el, se servesc scopuri care depășesc cercul intereselor strict românești.

Iar acum, când peste legile unui războiu crâncen strălucesc semnificațiile unei veritabile cruciade, apariția totală a neamului valah, la lupta celor ce cred în biruința inevitabilă a spiritului, poartă pecetea unei trainice tradiții, căci totdeauna locul nostru a fost lângă biserica și crucea lui Christos.

Pentru asta, imperialismul [...] ne-a ancorat viguros în istorie și ne-a smuls din anonimatul unei trăiri moarte — nu nesocotește nici dreptatea omenească și nici dreptatea lui Dumnezeu. El restabilește poziții, investindu-ne totdeodată cu funcția de trimiși ai Europei celei noui în depărtările răsăritului. Mai mult decât oricând, se poate vorbi despre o misiune continentală a românismului. Și, ceeace nu trebue uitat, e că numai datorită revoluțiilor contimporane drumul destinului valah a fost aflat.

DECADENȚA ARGUMENTULUI

de Ion Șiugariu

O observație foarte curioasă poate fi făcută asupra fenomenului cultural de astăzi. Scriitorii și oamenii de cultură par a fi grupați în două tabere opuse, închise în ele însele și de tot suficiente în această claustrare. Tot ce aparține uneia dintre tabere este pentru membrii ce o compun bun și valoros și tot ce nu aparține ei este rău și fără valoare. Laudele și criticile cele mai nesăbuite pot fi urmărite prin diversele reviste, fără necesitatea niciunei motivări serioase. Aceeași carte de literatură este primită cu ovații grandilocvente de membrii clanului literar din care face parte autorul și este înlăturată total de cei din clanul opus. Necesitatea unei aprecieri obiective, pe bază de argumente adecvate nu este simțită decât de o infimă parte a censorilor literari. Resentimentele de alt ordin, simpatiile și antipatiile [illegible]*, orientările politice, și atâtea alte mobile străine, determină criteriile de apreciere ale revistelor de astăzi.*

Situația aceasta a dat naștere la o atmosferă cu totul decadentă. Lăudându-se și criticându-se în același timp totul, consumatorul de cultură și-a pierdut rând pe rând încrederea în valoarea darului ce i se oferă. O relativizare totală s'a întins peste toată producția culturală actuală. Din această cauză, desigur, librăriile noastre vând mai multe cărți străine decât românești. Și tot din cauza aceasta scriitori străini mediocri sunt căutați și ridicați în slavă în timp ce unii dintre marii noștri scriitori rămân aproape necunoscuți. Snobismul care și așa ne caracterizează a fost în felul acesta favorizat și înmulțit chiar de cei ce se plâng mai mult de el.

La baza acestei stări de lucruri putem găsi o foarte răspândită deficiență actuală pe care am numi-o decadența argumentului. O mai atentă privire în lumea de astăzi și o mai nepărtinitoare [illegible] *se poate dovedi cu siguranță aceasta. Aceleași realități și aceleași* [illegible] *sunt denunțate pe de o parte ca nedrepte și dăunătoare în timp ce partidele contrare le laudă și le proclamă* [illegible]*. Totul pare a fi* [illegible] *trece. Trăim* [illegible]*, o lume fără niciun principiu și fără niciro normă de generalitate. Am ajuns să părăsim până și norma unității, adică necesitatea de-a tinde să fim egali cu noi înșine.*

Din această cauză nu sunt posibile polemicile, lupta de argumente contrare, opozițiile susținute pe bază de convingeri nestrămutate. Idealul personalității totdeauna egală cu ea însăși, al [illegible] *și definitive nu* [illegible] *pe nimeni. Scriitorii și mai ales scriitorii tineri, se complac în* [illegible] *și manevre de grup, peste orice principiu de obiectivitate.*

Dacă ar fi să căutăm și să scoatem răul în adâncuri am spune că situația aceasta se datorește unei grave lipse de cultură. Numai incultura poate explica lipsa punctelor de vedere susținute și haosul acesta în care orbăcăesc cei mai mulți dintre noi. Generațiile tinere, desigur nu fără motive demne de luat în considerare, au rămas mult în urma celor mai în vârstă decât ele. Ele n'au putut încă să-și asigure o cultură [illegible]*, expunându-se astfel la o situație de inferioritate adesea observată și* [illegible] *de cei mai în vârstă. Și ceea ce este mai trist este faptul că* [illegible] *nu poate fi înlăturat nici acum, tineretul complăcându-se într'o* [illegible] *cu totul nefericită. Lupta aceea dintre generații care a fost totdeauna* [illegible] *spre noi orizonturi de viață și de cultură, de data aceasta nu pare a fi susținută de arme adevărate.*

Față de această situație, e necesară o ieșire din superficialitate printr'o culturalizare a tineretului. Deaceea educația [illegible] *pe bază de* [illegible] *pe bază de* [illegible] *valabile, tot ceea ce poate duce la ordine și precisiune clasică, sunt singurele remedii ale acestei stări de lucruri. Foarte bine scria cineva în acest sens că lipsa de educație a generațiilor de azi se datorește lipsei de cultură clasică.*

Argumentul trebuie să ajungă în [illegible] *și* [illegible] *lui* [illegible] *de funcțiune. O cultură fără bază* [illegible] *nu poate să se mențină, și ca atare nu e cultură. In locul* [illegible] *și antipatiilor de grup, e necesară o fundamentare și o* [illegible] *cu argumente valabile. Numai când se va ajunge aici fenomenul cultural actual va* [illegible] *operă.*

Europa nouă - Europa tineretului

In toate țările Europei, o problemă mai mult sau mai puțin rezolvată este aceea a tineretului.

Nici la noi nu s'a ajuns încă până în present la găsirea unei modalități de a o rezolva definitiv. Cred că aceasta se datorește în mare parte faptului că încă nu s'a înțeles de toată lumea rostul și misiunea în prezent și în special în viitor a acestei masse enorme de energii noui ce trebue pusă în slujba neamului.

In alte țări — de pildă Germania — tineretul este de mult apreciat la justa sa valoare și folosit cu pricepere la făurirea destinului nației. Această caracteristică impresionantă a celui de-al treilea Reich, energia animatoare și prevederea cu care s'a îndreptat spre tineret, corespunde principiilor fundamentale ale Național Socialismului. Adolf Hitler spune în „Mein Kampf", referitor la misiunea conducătorilor, că o datorie de frunte a lor este asigurarea viitorului nației, deci sprijinirea pe orice cale a tineretului care reprezintă speranța neamului în viitorul cel mai apropiat.

Tineretul nu se mai poate compara cu cel din trecut. Cei din trecut au avut o misiune mult mai ușoară, celor de azi li se cere mult mai mult în vederea celor care trebue să le ducă la un bun sfârșit sau să le înfăptuiască. Facem parte dintr'o epocă excepțională, o epocă în care asistăm la uriașe transformări. O lume veche este distrusă și pe cenușa ei se reclădește o lume nouă. Tineretului i se cere — mai mult decât oricui — să se dea luptei pentru reînvierea neamurilor. Și nu dezertează. Pe uriașele câmpii răsăritene, în apus în Africa ca și în Extremul Orient, tineretul făurește în foc și fer o nouă Europă.

A fost pregătit pentru toate. Dela coarnele plugului, din fabrici, din uzine și din mine, din birou, a trecut să mânuiască tot atât de bine pe front celelalte arme de luptă în contra celor care voiau să-i sugrume viitorul. Dar pe lângă această generație tânără care conduce acum Europa, mai importantă este generația care se ridică acum, generația din sânul căreia se vor ridica conducătorii de mâine. Acestei generații i se va cere mult mai mult decât oricărei alte generații de până azi, căci fiecărei generații noui i se cere tot mai mult.

Ori ea trebue să fie pregătită excelent, altfel nu i se poate încredința desăvârșirea lumei noui, căci o lume nouă n'o pot construi decât oameni noui, cu mentalități noui. Deci, reforma omului. Și această reformă trebue pornită de când încă e tânăr. Mai târziu e foarte greu.

Datorită vremurilor pe care le trăim, sufletul tineretului s'a schimbat mult. Un suflu nou de viață l-a cuprins. Principiile de educație din trecut au căzut. Se cere o educație potrivită cerințelor de azi și sufletului său de azi, o educație în spiritul credinței adânci în puterea Dumnezeiască, al adevărului, al sănătății morale și fizice, al jertfei și-a disciplinei. In sufletul încă neperverit să se insufle camaraderia, dragostea pentru părinți și respectul pentru cei mai mari. O educație ideologică și politică privitoare la multiplele probleme naționale și mondiale. Educația prin viul exemplu al celor care conduc acest tineret.

Dar tineretul trebue mai mult decât oricine și decât oricând să-și dea seama de misiunea sa în viitorul noului lumi ce se făurește.

Conștienți de acest lucru, putem privi cu încredere ziua de mâine, siguri de destinul Europei, ea fiind dat în mâinile a tot ce are mai bun fiecare popor: tineretul.

Este semnificativ faptul că un număr întreg din excelenta revistă „Europa nouă" care apare în preajma Ministerului de pe Wilhelmstrasse este închinat tocmai acestui tineret (an IV: 113).

Semnificativ pentrucă ea se adresează tuturor națiunilor integrate sau nu în ritmul lumii noui, lumea tineretului constructiv și legătur de tradiții.

Gh. V.

CRONICA LITERARĂ

de G. C. NICOLESCU

— Ionel Teodoreanu: Tudor Ceaur Alcaz (II); Intoarcere in timp —

Dela neuitații *La Medeleni*, care chiar celor nu prea vârstnici ne evocă parcurile stațiunilor de vară și vacanțele surâzătoare de mult lăsate în urmă în care au fost citiți, d. Ionel Teodoreanu nu ne-a mai dat un așa zis ciclu de romane, adică ceva mai mult decât un roman în mai multe volume, păstrând peste tot cam aceiași eroi principali, adăogându-le uneori unii, dar căutând să se dea fiecărei cărți un fel de unitate a sa. Vechea și plina de succes încercare făcută cu cele trei romane din ciclul *La Medeleni*, în care cei trei eroi: Dănuț, Olguța, Monica erau prezentați în trei momente deosebite ale vieții lor, este refăcută acum din nou. Ciclul de romane în curs de apariție se grupează de data aceasta în jurul personagiului Tudor Ceaur Alcaz, care îi dă și titlul. Cu un an și mai bine în urmă a apărut primul roman din acest ciclu, purtând el însuși titlul ciclului întreg. Acum, spre sfârșitul anului trecut, Cartea Românească a publicat cel de al doilea roman, subintitulat: *Drumul magic*.

Nu voi reface aici o discuție care îmi pare că s'a pus atunci când au apărut *Medelenii* în jurul problemei ciclului, dacă acolo în *La Medeleni*, aveau realmente un ciclu, dacă aici, în *Tudor Ceaur Alcaz*, avem de asemenea unul. In definitiv, oricine, și autorul în primul rând, poate replica foarte simplu că nicăieri nu se află o definiție categorică a „ciclului de romane" și că, încă mai puțin, un romancier ar putea fi obligat să asculte de vreuna, dacă ar exista. Evident însă că din ceea ce literatura lumii ne oferă ca pilde în această privință — și spun pildă nu în sensul de: model demn de urmat! — pentru fiecare roman dintr'un ciclu este necesar ca ele să aibă acțiunile, conflictele și desnodămintele lor proprii și să nu atârne, în liniile lui generale și externe (dacă această formulare poate exprima cât de cât gândul mai complex și mai lung ce-l am în acest moment), cu nimic de vreunul din romanele anterioare sau ulterioare din larga unitate în care se integrează. Incontestabil de asemenea că farmecul și semnificația unui ciclu de romane, în multe privințe superioare celor ale unui simplu roman, stau în legăturile nevăzute care unesc aceste vieți disparate și care-i pot da mai pregnant decât oricum altfel o largă perspectivă asupra vieții, o adâncă scrutare a societății și un involuntar puternic fior în fața neîndurtaei curgeri și a zădărniciei tuturor.

In măsura în care aceste observații asupra romanelor-ciclu nu sunt în întregime simple iluzii subiective, îmi este îngăduit să afirm că *Tudor Ceaur Alcaz* al d-lui Ionel Teodoreanu, este un ciclu defectuos realizat, ceea ce interesează mai puțin, de altfel, dar, ceea ce e mult mai însemnat și mai grav, este alcătuit până acum din două romane care nu se servesc unul pe altul decât în ce privește acțiunea, ceea ce era mai puțin îngăduit, și deloc în ce privește semnificațiile, caracterele și viziunea lumii, ceea ce trebuia neapărat.

Lăsând la o parte această discuție, care s'ar putea lungi mult, dar care nu știu în ce măsură va arunca lumină asupra acestui volum din urmă al d-lui Teodoreanu, este mai bine să ne apropiem elementele lui concrete, dacă nu este îngăduit să le zicem astfel, și esențiale. In primul rând, mi se pare foarte semnificativ că acest romancier care până acum avea reputația de a nu se neliniști de loc de observațiile criticei, acum începe a le sesiza și a le răspunde chiar, în chip indirect. Este cunoscut procedeul unor mari romancieri care, pentru a justifica unele preferințe sau concepții ale lor, pun anumite personagii, reprezentând propria lor meserie, să le susțină. Romancierul nostru este mai puțin curajos sau mai puțin convins. El pune pe un diletant, care nici nu știm bine — după cele ce le FACE el în cursul romanului — dacă e sau nu, dacă vrea sau nu să fie scriitor, să justifice titlul propriului său roman, într'o scrisoare de familie, trimisă de pe zonă: „Că eroul meu va fi Tudor Ceaur Alcaz. E prea literar numele? Dar l-ai acceptat, surioară, prin acordul Wagner! Ș'apoi, de ce prejudecata că eroii literari trebue neapărat să aibă nume curente ca Popescu, Ionescu, Ștefănescu? Că eroul meu e un antipopescu, anti-ionescu, antiștefănescu. Are altă sonoritate psihologică. De ce atunci să nu-i preludez realitatea chiar prin nume?". Toate sunt foarte drepte în acest joc care reamintește pe cel care relata alegerea numelui *Medelenilor*, în propriul său roman, cu ani în urmă. Decât, niciun om cu judecată întreagă n'ar fi putut reproșa d-lui Teodoreanu numele eroului, ci chipul cum este el făcut real. Și, aș mai adăoga, romancierul se înșeală dacă își închipue că n'ar fi putut crea un antiionescu, etc. etc., care să se numească totuși Ionescu, etc. etc., cu condiția ca mijloacele literare să fi fost capabile de aceasta.

De asemenea, romancierul nostru se înșeală profund când face considerații, indirect subiective și pornite, asupra criticii noastre literare, afirmând că la noi critica are un fel de simpatie subconștientă față de literatura cu subiecte și oameni din lumea săracă, refuzând „pașaportul vital" celei în care personagiile au crescut „practica zilnică a apei și săpunului" și „toate binefacerile banului" (p. 60). Aș putea replica ușor că pentru o adevărată operă literară „pașaportul" criticei nu contează. Aș putea adăoga de asemenea că niciodată, la noi ca pretutindeni, critica de bun simț n'a pretins ca eroii să fie luați din anumite categorii sociale și nici n'a cerut acestora nimic mai mult decât să fie viabili, să pară reali.

Vina d-lui Teodoreanu, atunci când a existat, n'a fost provocată de faptul că eroii săi sunt din clasa „boierilor" — cum e adevărat că sunt mai totdeauna — ci că nu sunt priviți până în adânc, sunt neconvingători, poetici.

Ce este romanul acesta? Greu de spus! Acțiunea nu prea are. Doi tineri prieteni, dintre care unul este vechiul Duduș, vin de pe zonă. Pe drum au un incident cu un Evreu, Armand Horovitz, incident care ocupă numeroase pagini din roman și care n'are absolut nicio legătură cu desfășurarea lucrurilor următoare, cu toată că are un mic epilog, ci este pus mai mult ca decor și pentru public. La București, firească și obișnuita în literatura d-lui Teodoreanu înamorare a lui Tudor de sora prietenului său; înamorarea prietenului de o tânără pe care o vede pe stradă și cu care după două zile se logodește în chipul cel mai burghez totuși, mutând-o în casa părinților lui, intervenția în amorul pur al lui Tudor, pasiunea pentru trupul Ninei din romanul anterior în sfârșit, în câteva pagini la sfârșit încercarea de a înfățișa retragerea din Basarabia și, apoi, din Ardeal, cu totul insuficient realizate — iată desfășurarea plină de nefiresc, de nemotivare și de lirism inutil pe multe pagini a volumului doi din *Tudor Ceaur Alcaz*.

Revin aici o sumă din vechile procedee: comparațiile obișnuite, câteodată forțate, sau fără pregnanță: reproducerea [illegible] schimb de scrisori care însă păstrează, toate, același tip, același stil, același chip de a gândi, aceleași expresii, arătându-ți limpede că sunt scrise de un singur autor, nu de doi trimițători, abundența lirismului, neputința de a privi, prezenta și explica fenomenul social, ca aceleași timpuri caracteistice romanelor d-lui Teodoreanu. O sumă de elemente care urmau să fie utilizate, sunt lăsate în uărăsire. Nu vedem pentru ce s'a insistat atât în primul volum asupra înclinării mistice din erou și ne întrebăm chiar dacă n'a fost simplă paiaterie. Nu vedem, de asemenea, exploatat conflictul dintre tată și fiu în ce privea incorectitudinea bătrânului Ceaur Alcaz față de soția sa. De altfel, întâlnim o ciudată contrazicere cu privire la caracterele personagiilor. Bătrânul Alcaz se schimbă și nu prea vedem dece; Tudor se schimbă și nu știm cărui motiv se datorește; Nina Tomaș parcă e alta și parcă nici măcar în acest volum autorul nu este hotărît dela un capăt până la celălalt ce caracter să-i păstreze. Nu mai vorbesc de toate facilitățile, de toate lungimile inutile, de toate clișeele și de toate momentele în care dramatismul nu reușește să fie realizat și viața nu este făcută să pulseze.

Când am scris despre primul volum din *Tudor Ceaur Alcaz*, spuneam: „Nu se poate spune că e mai slab ca altele, dar nu este cu nimic superior mijlociei cu care am fost obișnuiți". De data aceasta, despre volumul al doilea: *Drumul magic* (titlu care n'are nicio legătură cu conținutul), pot spune că este un roman lamentabil; iar dacă a avut mulți cititori cărora le-a plăcut, calitatea lor nu este de invidiat.

Curând după volumul II din *Tudor Ceaur Alcaz*, d. Ionel Teodoreanu ne-a dat o cărțulie elegantă, de formatul acelei savuroase *le-a văzut Ilie Pânișoară*, intitulată cu vizibilă influență proustiană: *Intoarcerea în timp*. După cum Proust era în căutarea timpului pierdut, pentru a putea relata ceea ce s'a petrecut în el, tot așa, d-l Ionel Teodoreanu se întoarce de-a-lungul timpului trecut și se regăsește pe sine însuși și pe cei din jurul său, în cursul vremii. Este o carte de amintiri, o carte lirică prin excelență, domeniu în care autorul n'a putut decât să se afle la largul său și să-și echilibreze astfel nevoile de expresie cu materialul. Găsim aici fermecătoare tipuri și amintiri de familie, grupate în jurul lămpilor, din care se ridică remarcabilă *Lampa tatei*. Aflăm, în aceste pagini figura interesantă a lui Ibrăileanu, pe Sadoveanu, pe Topârceanu, dintre literați, pe Matei Cantacuzino: *Un boer moldovean*. Savuroase sunt timpurile de slugi pe care le evocă d. Ionel Teodoreanu cu humor și duioșie, dintre care al Babetei este cel mai izbutit și mai umanizat. Nu trebue să rămână nerelevat acest volumaș al d-lui Ionel Teodoreanu, pe care îl recomandăm călduros, nu numai pentrucă este o operă mai armonică și mai vie, nu numai pentrucă el conține interesante amintiri literare sau de familie ale autorului, prețioase cândva pentru a determina atmosfera de familie în care s'a desvoltat, nici numai pentru identificarea unor figuri reale cu tipuri caracteristice din opera romancierului (pentru Ilie Pânișoară mărturisirea este aproape categoric făcută), cât mai ales pentru faptul că aici avem prinsă psihologia copiilor, totdeauna așa de interesantă și atât de grea de redat.

COLINDUL ANILOR MEI

Anii au trecut pe lângă mine de douăzeci de ori,
Fără să-mi lase, ca la alții, nimic însemnat —
Doar că și acum îmi fac din gânduri viori
Și mai trec arcușul pe-un volut neterminat.

Părinții de-acum au să se liniștească,
In credința c'o să-mi ostoiesc apucăturile rele;
Tot peste zare însă gândul o să crească
Și frățește o să-mi râdă douăzeci de stele.

Aud „intelectualii" din târg cum au să spună:
Bine, și noi am scris pe vremuri versuri, dragă,
Dar să mai crezi și la douăzeci de ani în lună
Inseamnă că nu ești cu mintea întreagă.

Hei, să fi scris romane, sau măcar la gazete
(Să mă citească bâlbâind dumnealor) ce bine era!
Ași fi avut și eu trecere acolo printre fete,
Iar lumea mi-ar fi spus Dumneata.

Trebuie să am și eu un rost în lumea asta,
Că doar n'o să mai leg fiecare ploaie.
(Ce-o să mai deschid de ziua mea fereastra,
Să intre tot cerul chiuind în odaie).

Știu, toți au să mă ocolească,
Nici bună ziua nu trebuie să le mai spun —
Flori de zâmbet în priviri au să le crească:
Radu Pătrășcanu? Ce păcat că e nebun!

Și nu știu de ce-mi vine să râd, să hohotesc,
Pentru cumințenia voastră, pentru fiecare —
Frunză de mesteacăn, măr domnesc,
Mai arunc în voi cu pumni de soare.

Radu Pătrășcanu

Jurnal românesc O.N.C. — Staționarea în picioare este riguros interzisă. Spect. încep la orele 3-5-7-9 și 11 seara

AGENDA

VOLK IM OSTEN. — Excelenta revistă a grupului etnic german din România publică în numărul ei pe Decembrie o serie de foarte interesante articole.

Afară de foarte documentatul și interesantul articol geopolitic al lui Edmond Schweissguth, am cetit cu interes cuvântarea ținută de Eberhard Wolfgang Möller la 8 Noembrie 1941 și la Sibiu cu prilejul înființării „Camerei de cultură germană" din România. Este o pagină foarte interesantă de polt-că culturală pe care o semnează unul din cei mai distinși colaboratori ai doctorului Goebbels.

„RAMURI" — revistă de prestanță și amintiri dela Craiova aduce cu fiesce număr o contribuție literaturii adevărate.

Din ultimul număr cităm numele câtorva colaboratori: Ion Minulescu, M. D. Ioanid, T. Păunescu-Ulmu, Nic. Depleury, Nicolae Al Lupului și C. D. Papastate.

Revista Fundațiilor Regale, care apare acum cu o punctualitate exemplară, cuprinde în numărul de Februarie numeroas și interesante colaborări ale scriitorilor și oamenilor de știință română. Versuri de N. Davidescu, Coca Farago, Traian Chelariu, V. Demetrius și George Sfârlea împreună cu epica d-lui I. Agârbiceanu și actul al doilea din satira politică a d-lui G. Brăescu „Ministru" alcătuesc partea literară a numărului de Februarie. Poetul Ion Pillat își descrie formația sa literară și anii de experiențe poetice, în ciclul de Mărturii al revistei.

In studiul său „Intrebări privitoare la ziua de mâine", profesorul S. Mehedinți caută să descifreze direcțiile către care tinde literatura românească de azi, în urma încercărilor actuale de a i se da noi directive.

Profesorul D. Caracostea continuă studiul său despre „Expresivitatea limbii române" accentuând necesitatea de a se studia și înțelege limba ca o operă de artă, pornindu-se dela problema: în ce măsură categoriile gramaticale își desvălue esența lor estetică, — problemă capitală pe care Profesorul Caracostea o cercetează cu cele mai noi și complecte metode și cunoștințe științifice. Ceea ce d-sa urmărește în întreaga lucrare din care face parte și studiul din „Revista Fundațiilor Regale" este de a deprinde ca limba maternă să fie considerată și sub aspectul valorii ei expresive.

Numărul ultim mai cuprinde studii de d-nii prof. D. Popovici, care face o precizare cu privire la tema unei poesii de Heliade Rădulescu, anume că „viața este un vis" și d. Al. Dima, care cercetează și caută să dea o definiție cuprinzătoare conceptului de artă populară.

La Comentarii critice publică articole d-nii D. Caracostea și Perpessicius, la cronici d. Emanoil Bucuța se ocupă de contribuțiile Românilor în viața și cultura Sârbilor, care nu totdeauna s'au purtat cu aceiași mărinimie și îngăduință cu Românii aflați în statul lor, Români pe care ei au căutat să-i desnaționalizeze. Interesantă cronica d-lui Petre Stroe despre uriașa și multipla activitate de istoric, filolog și literat a lui Budai Deleanu.

Rubrica „Acte și Mărturii de Război" cuprinde mărturiile aviatorului Ladmiss Andreescu, care descrie un bombardament asupra Odesei și acelea ale d-lui Oprescu Spineni descriind jertfa măreață a sergentului dela Buialak.

Note și revista revistelor completează sumarul, cu articole despre pictura și muzica românească, oprindu-se asupra operei d-lui Al. Zirra „Capra cu trei iezi", ca și asupra altor manifestări însemnate pentru cultura și timpul nostru.

UN MANUSCRIS care este sortit să provoace un autentic succes de critică și librărie — prin litera tiparului — este „Straniul Paradis" al domnului Laurențiu Fulga, colaboratorul nostru fidel.

De altfel acest manuscris a și fost angajat de editura „Universul literar".

„PE FRONTUL DE EST" — cartea mândriei românești, cum a fost intitulată, pe drept, într'o cronică literară — a d-lui Anastase Eftimie întrunind sufragiile cetitorilor a cauzat o a doua ediție.

C. și E. V. H.

ERATA

Valorosul articol „Manifestațiunile neamurilor în funcție de credința ce le însuflețește" al domnului General Mehedinți publicat în ultimul număr al revistei noastre a apărut cu câteva greșeli și inversări de rânduri care deși n'au avut darul să denatureze sensul acestui articol a sâcâit, totuși, pe cetitor.

Cerându-ne scuze față de autorul articolului — exprimăm încă odată d-lui general Mehedinți stima noastră.

C. V.

WINSTON CHURCHILL

OMUL ȘI OPERA

de ALEXANDRU PANĂ

De acum patruzeci și opt de ani adică dela vârsta când împins de dorul de aventură a intrat în armată, Winston Spencer Churchill este cel mai aprig dușman al Germaniei. De patruzeci și opt de ani, ros de ambiții, îndrumat de ură, ignorând morala, legea și onoarea Winston Churchill a fost port-drapelul propagandei antigermane în Anglia, a aprins toate focurile dușmăniei, s'a chinuit să înșele a bârfit, a acuzat, gângav, în Camera Comunelor, obez și cu ochii turburați de havane în pozele din care surâdea mai totdeauna.

A avut o putere și o slăbiciune: dorința de a se arăta și dorința de a fi arătat geniu. Cine l-a auzit pe Churchill vorbind spune că bâigue, că ezită, că lovește cu piciorul în podea ca și cum și-ar căuta zadarnic cadența gândurilor sau ca pentru a chema din minte un cuvânt definitiv, o expresie recalcitrantă, un spirit care să nu poată fi uitat. Dorea să fie viguros, ironic, isbutea să ajungă la formule greoaie, confuze. Cariera lui se datorește aventurei, dorinței de hazard, curajului de a înfrunta primejdii inutile, violenței de stil și de atitudine.

AVENTURIERUL DELA DISTANȚĂ

Este cu mult mai bătrân decât pare și chiar abilii mânuitori ai peniței și ai cărbunelui nu i-au găsit fericit pe hârtie liniile inutilei sale longevități. Născut în 1874 a împlinit recent vârsta de 68 de ani și poate de două ori mai multe schimbări de concepție politică. Ca fiu de lord a fost crescut în concepția de stăpân absolut și cu tradiția snobismului nobiliar. Nu se știe cu precizie dela care strămoș al său, păstrat în pinacoteca familiei, a moștenit un spirit de aventură ce-i caracterizează întreaga existență. La vârsta de 20 de ani Winston Spencer Churchill este admis în armată și participă până la 25 de ani la trei războaie. Prudent, se mulțumește să figureze în ordinea de bătae fără ca să apară undeva într'un elan de combativitate și colaborează la gazetele londoneze ca un conștiincios corespondent de război și critic militar cu vederi strategice cari revoluționează arta: retragerile sunt pentru dânsul marile succese și nu a părăsit această concepție nici până astăzi când gâlâind în microfonul postului de radio Londra aduce mulțumiri rapizilor săi ostași de câte ori aceștia operează vreo alergare în massă spre pozițiile eliptice de primejdii.

Inceputul războiului buro-englez, acest inegalabil lanț de sălbăticii care a depreciat până la umilință noțiunea de alb în mintea arabilor de pe malul Nigerului sau din Dubanghi-Cheri, îl găsește pe tânărul nobil pe front dar în calitatea atât de războinică de corespondent al ziarului „Morning-Post". In 1899 cade prizonier, dar printr'o stratagemă demnă de un veritabil și permanent chiriaș al închisorilor isbutește să scape și în împrejurări sângeros de senzaționale se reîntoarce în Anglia. A fost acesta unul din capitolele în cari W. C. și-a putut exhiba toată abilitatea instinctului său șmecheresc de militar spectator și prizonier cu tonturile gangsterești evitate.

ETERNUL NELĂMURIT

Apare pe scena politicei engleze în 1900, tânăr dar cu merite recunoscute, cu celebritatea de aventurier bine consolidată, și continuând tradiția familiară cât și directivele tatălui său lordul Randolph Churchill, fiul ducelui de Marlborough și convins admirator și urmaș al concepției politice a lui Disraeli, se înscrie în partidul conservator. Aci vine cu concepții reformatoare și deaceea mereu opoziționist, chiar în propriul său partid, ajunge prin originalitate să devină din ce în ce mai cunoscut, mereu agitat, mereu în sbucium de gândire politică, torturat de incertitudini frământat de nelămuriri, obsedat de idealurile sale de stăpân absolut, traversează cu ușurință concepțiile și ședințele Camerei Comunelor îi întâlnesc an de an în colțuri opuse.

Independent, liberal, conservator, pe traseul invers escaladând contrastele cu ușurința unui campion de steeple-chase, i-a plăcut mereu să asigure opinia publică despre instalarea sa aproape de plafonul gândirii politice britanice. O poziție ingrată dacă vom lua în considerație trecutul de insubordonat al tradiției pe care abilul exploatator al raționamentelor sofistice îl deținea cu mândrie. A dorit mereu să gândească departe și s'a poticnit de ambițiile unei hegemonii politice pe care predecesorii i-au impus-o fără să-i remită și rețeta păstrării ei. De pe înălțimile pe cari s'a urcat nu a putut vedea niciodată amenințările imediate cari săpau la temelia imperiului britanic.

In 1905 este numit subsecretar de stat iar la treizeci și patru de ani ajunge ministru al comerțului și mai apoi al afacerilor interne făcând menaj cu Lloyd George în timpul faimosului buget al acestuia din urmă. Tânărul demagog de atunci se afirmă ca un romantic și dulcegăriile sale diplomatice pot fi recitite astăzi cu aceiași pasiune ca și inexactitățile precise cu cari se refugiază azi în ridicol. Din memoriile lui W. S. Blunt reproducem cuvintele pe cari Winston Spencer Churchill rostea patetic în 1912:

„Noi vom fi obligați să declarăm război Germaniei pentru a evita dispariția Franței".

Abilitatea de atunci l-a părăsit însă și dacă acuzat fiind acum pentru decenii că se opune unei atitudini categorice față de italieni spunea: „Anglia nu are mijloacele de a-și oferi un alt inamic". Astăzi experiența nu-l mai aduce foloase pentrucă nu scapă nici un prilej de a creea dușmani Angliei pe tot globul.

STRATEGUL RETRAGERILOR

Locotenentul de atunci a fost prețuit ca un general când la 13 August 1911, întocmind un memorandum pentru Comitetul Apărării Imperiale și studiind condițiile probabile ale unei campanii, el preconizează contruirea unei linii defensive la frontierele de Nord și Nord-Est ale Franței. El sesizase primejdiile și deaceea se grăbea să sugereze construirea acestei linii de apărare care ar fi permis armatei franceze după o retragere lentă, să reia ofensiva între ziua douăzecea și ziua patru zecea a războiului, împotriva unei armate germane desorganizate de pierderi și de depărtarea de bazele de plecare. Dar strategia aceasta defensivă, de mult bizareria descendentului mare

lui Marlborough, și-a dovedit din plin inaplicabilitatea și ultima campanie din Franța, spre și peste linia Maginot, a fost pentru genialul președinte al cabinetului de războiu interaliat o dureroasă și gigantică surpriză.

In primele zile ale marelui războiu Churchill a fost ministru al marinei. Se afirmă de istoricii saloanelor diplomatice că mulțumită lui și lordului Fischer, flota britanică a fost gata. Și mereu defensiv la 28 Iulie 1914, fără să ceară avizul guvernului său el ia inițiativa de a trimite întreaga marină imperială în Marea Nordului pentru a o sustrage pericolelor unui atac brusc asupra tuturor porturilor engleze — teamă care s'a dovedit din plin neîntemeiată pentrucă marina germană a știut și atunci ca și acum, să-și aleagă momentele de agresivitate.

In zilele acelea când guvernul Asquith ezita între neutralitate și aliată, Winston Churchill a fost unul dintre acela care au solicitat masacrul universal și la 4 August la orele unsprezece din noapte Churchill din saloanele amiralității a expediat această telegramă circulară:

„Incepeți ostilitățile împotriva Germaniei".

In Octombrie acelaș an este trimis la Anvers să studieze [illegible] situația militară. Negăsind soluții valabile aproape de linia frontului, Churchill sugeră manevra care a dus la cunoscuta acțiune împotriva Dardanelelor. Marele maestru al diversiunilor asistă la eșecul planurilor sale și mai mult silit decât resemnat, demisionează.

In tot acest timp, cultivator al farsei sentimentale și dornic de amiciții externe cari să-i relevează prestigiul său politic, locotenent colonel Churchill poartă o cască franțuzească.

Pentru ca astăzi să ordone zilnic mitraliarea populației civile din patria lui Petain și a lui Foch...

GENIALUL NERECOMPENSAT

Impulsiv și ambițios, Churchill redevine ministru și după căderea din 1922 el întrebuințează câțiva ani de retragere scriind o carte asupra războiului intitulată:

„La crise mondiale".

Din prefața acestei cărți reproducem câteva pasagii:

„Dela 25 Octombrie 1911 și până la 28 Mai 1915 am fost, după termenii Scrisorii Regale și ai Ordinelor Guvernului, responsabil în fața Coroanei și a Parlamentului de toate afacerile Amiralității. Cred că este de datoria și de dreptul meu să expun maniera de care am încercat să mă achit de aceste hazardate responsabilități. Astfel mi-am impus anumite reguli stricte. Nu am făcut nici o declarație importantă asupra faptelor sau asupra operațiilor navale fără să am asupra lor probe-documente irefutabile.

Când arunc, după câțiva ani, o privire generală asupra evenimentelor acestei teribile epoci, recomand cu oarecare încredere cele scrise de mine, judecății compatrioților. Mult timp a existat moda de a critica acțiunile celor cari au deținut puterea în anii cari au precedat războiul și această critică a fost la noi singura recompensă..."

Autorul volumului de memorii cari trebuiau să servească întocmirii istoriei războiului mondial dupăce oferă garanțiile autenticității celor afirmate se plânge de atât de tristul fapt că englezii, ei înșiși învingători în 1918-1919 nu și-au arătat entuziasmul pentru felul cum colonelul Churchill a înțeles să fie „responsabil față de Coroană și Parlament".

SALVATORUL LUMII

In 921 revenit în viața politică activă și de atunci, chiar când nu a făcut parte din guvern s'a situat printre oamenii politici cei mai influenți schimbând partidele cu aceiași ușurință, arborând la butoniera cele mai contradictorii convingeri.

Războiul actual l-a găsit în cabinetul de războiu și un concurs de împrejurări l-a instalat drept succesor al defunctului Chamberlain.

Moștenirea sa a fost precară ca valoare forță, însă ca valoare spirit imensă: nici mai mult nici mai puțin, Anglia trebuia să ia în sarcina ei reconstrucția Europei și câștigând un nou războiu Marea Britanie urma să legifereze și să exploateze o Europă ideală. Pentruce lupta Anglia? Pentru libertatea ei și libertatea lumii! Impotriva cui lupta Anglia? Impotriva puterilor Axei. Iată că civilizația europeană se găsea apărată de cei din afara continentului și împotriva unei inițiative continentale care era pactul tripartit.

Churchill s'a lansat cu desinvoltură la acest joc periculos și obligat de succesiunea faptelor și-a încurcat și mai mult convingerile astfel că un haos fără seamăn s'ar putea aduna din simbolicele sale expresii întrebuințate în discursurile ultimilor trei ani ai săi de gângavă oratorie.

Ultimii ani ai tristei sale celebrități sunt îndeajuns de bine cunoscuți:

Churchill este amic loial al Franței: vezi cazurile Oran și Dakar.

Churchill ajută micile popoare [illegible]: vezi cazurile Jugoslaviei și Greciei.

Churchill este un geniu militar: vezi cazurile Dunkerque, Andalsnes, Pireu, Creta.

Iar în timpul liber premierul [illegible] ca un snob, ca un [illegible] dar mereu încrezător în destinul său de salvator al lumii.

In Anglia și poate și în America se mai găsesc oameni ce-l ascultă în extaz și îl cred cu sinceritate.

In restul lumii cei cari nu sunt bolnavi psihici îl urmăresc pe Churchill în rodomontada lui [illegible] și funebră: Groparul al Imperiului Britanic — așa îl va [illegible] istoria.

AUTOHTONISM ȘI TINERET

Pornind dela însăși structura noțiunilor până la acordarea unor semnificații înalte acestor două noțiuni, sub orice aspect ar fi privite ne duc la acelaș raport de interdependență. Este o temă care oricât de superficial ar fi discutată nu poate avea altă concluzie decât aceea că tineretul este expresia integră și înaltă a autohtonismului nostru și că el reprezintă sinteza virtuților și trăsăturilor calitative ale nației, cu toate că i se reneagă și astăzi această ținută de înaltă spiritualitate. Dar tineretul nu are să primească un calificativ dela nimeni, cu atât mai mult dela cei ce sunt departe de a se fi ridicat la nivelul spiritualității sale.

Stabilirea acestui raport între cele două noțiuni o putem face privind problema sub multiplele ei aspecte.

Dacă prin autohtonism înțelegem tot ceeace în perspectivă istorică numim tradiționalism, prin acordarea semnificației de mit etnic și dacă în tineret vedem acumulat tot ceeace această națiune a putut să dea mai înalt, mai frumos și mai puternic, ca valoare spirituală, atunci desigur însăși definițiile ne duc către latura cea mai interesantă și mai subtilă în acelaș timp: spiritualitate.

Nu mi se pare de fel o exagerare în afirmația că dacă Românii au reușit, în ciuda tuturor influențelor în limbă, literatură, organizație, etc., să supraviețuiască, se datorește exclusiv flacării de caldă spiritualități creștine la care s'a încălzit veacuri dearândul, și care formează trecutul nostru, cauza reisistenței noastre, înjghebării ca neam și trezirea ideii de naționalitate.

Am fost creștini înainte de a ne numi Români, avem un început literar, datorită exclusiv bisericilor, înainte ca ea să se toarcă în jurul ideii naționale și suntem astăzi cel mai vechiu popor ortodox. Am fost monoteiști și credeam în viața viitoare prin nemurirea sufletului înaintea popoarelor europene de acum 2.000 de ani, care credeau și se închinau încă Zeilor. Iată, deci, cât de adânci sunt rădăcinile creștine, înfipte în glia nației noastre. Iar faptul că ele ne-au fost transmise din generație în generație, o explică însăși constanța noastră ortodoxă. Și pentrucă exemplificări se pot face, voiu arăta prin ele certitudinea afirmațiilor mele:

Dacii credeau într'un singur Zeu al Cerului, respectiv Zalmoxis și mergeau la luptă cu brațele goale și pieptul desfăcut, așa cum am avut posibilitatea să mai vedem în istoria neamului nostru bravi cavaleri ai credinței aruncându-se în lupte numai cu puterea acestei credințe, care le era singura armă în fața plumbilor ucigători.

Ce este, oare, nemurirea sufletului, acea credință a Dacilor, decât credința în viața viitoare, concepție fundamentală a creștinismului, credință pentru care Dacilor nu le era frică de luptă și credință pentru care tineretul nostru a înțeles să lupte și să moară până și departe de pământul său.

Dacii înțelegeau că nemurirea sufletului nu se putea realiza decât prin: „combaterea a tot ce e trupesc, carnea, vinul, femeia".

Cu cât se diferențiază, oare, această concepție față de viața austeră pe care și-a impus-o tineretul, concepție care a fost definită: aspru cu tine însu-ți.

Așa cum Ștefan cel Mare, pionul creștinătății în Răsărit, înainte și după fiecare se ruga și ridica biserici, tot așa tineretul nostru a putut fi văzut îngenunchind [illegible] înaintea unei acțiuni.

Iată, deci, că din câteva exemplificări caracteristice, reiese că tot ceeace nația aceasta are în natura ei spirituală, tot autohtonismul ei se integrează în forme desăvârșite în elita tineretului român, elita nației noastre.

In concluzie cele două noțiuni „autohtonism și tineret" nu numai că nu sunt discordante, dar merg mai departe și spun că în cauza înlănțuirii lor, nu putem concepe una fără alta; nu poate fi vorba de tineret fără să te gândești că în el sunt acumulate toate resursele spirituale ale strămoșilor și ale [illegible] și nu putem vorbi de autohtonism fără să ne gândim că el își găsește expresia vie și desăvârșită — în tineretul nostru.

Em. I. Constantinescu

SUD-ESTUL CHEMAT LA NOUA ORDINE EUROPEANA...

de EDMUND SCHWEISSGUTH

Dacă examinăm astăzi situația politică, culturală și economică a sud-estului Europei, constatăm că acest spațiu se află într'un proces de totală transformare și că vechile noțiuni de viață și de organizație de Stat — produse spirituale ale unei lumi străine de noi — sunt înlăturate.

Germanii din sudestul Europei, ca urmași ai acelora, cari, încă de acum o mie de ani, au fost însărcinați de puterea imperială germană cu reconstruirea și europenizarea ținuturilor liberate de sub dominația Turcilor sunt chemați în primul rând să-și rostească hotărârea în acest proces istoric de transformare, în care Europa de sudest se încadrează în ordinea generală europeană. Și ei pot face acest lucru cu siguranța unei juste obiectivități, întrucât — ca posturi înaintate ai germanismului și ca punți între popoarele din sudestul Europei și Reich — ei sunt călăuziți numai și numai de misiunea lor.

Când dominația turcească în Europa nu mai putu să facă față noilor condiții și când atât în Turcia europeană cât și în posesiunile ei africane și asiatice se arătară semne de slăbiciune, au apărut, în principiu, trei pretendente serioase la viitoarea moștenire: Austria, Rusia și Anglia. Cele două dintâi, Austria și Rusia apărură pe scena politică a Europei ca rivale geloase, în luptă pentru cea mai mare parte a spațiului sud-vestic european de astăzi. Partea mai mică a sudestului Europei din acea vreme era deja sub dependența politică a Vienei. Lupta politică și militară desfășurată în acest scop este cunoscută în Istorie sub numele de „Politica Orientului". Rezultatul acestei politici a fost desmembrarea sudestului european în „trei sfere de interese". Această desmembrare a avut pentru viitoarea desvoltare a sud-estului european un efect distrugător, cu manifestări periculoase. Acele popoare și grupuri de popoare care erau sub dependența Vienei ajunseră la un nivel cultural, care le da dreptul d'a fi calificate europene. In imperiul otoman popoarele creștine se puseră sub protecția Țarului Rusiei, deși de drept ca state țineau de Turcia. Ca rezultat al acestei stări, s'a desvoltat aci un tip uman interesant, omul bizantin, cu forme de cultură orientale. Restul populațiunilor, prin credința lor musulmană, a rămas credincioasă Osmanilor. Pentru a „libera" aceste popoare de sub dominația osmanilor, a izbucnit între Austria și Rusia amintitul război, al cărui înțeles adânc istoric și cultural a fost convertirea acestor popoare către centrul european, sau către Estul slav. Destoievski scria chiar atunci că „chestiunea orientală nu face parte din chestiunile a căror rezolvare aparține diplomației". Panslavismul rusesc a lui Danilevski cerea dela guvernul său, ca „în chestiunea orientală să nu se facă Europei concesiuni, fiindcă aci e vorba de viață sau de moarte". Faptul că această politică era denumită politica orientului denotă, că ea se deosebea în mod clar de așa zisă „politică a spațiului dunărean", care, pe atunci, era în fond o chestiune de politică internă austriacă, și numai în urma compromisului austro-ungar din 1867 căpătă un cadru mai larg.

Reichul, ca factor al unei politici generale europene, și-a abandonat tocmai în timpul războiului mondial ținând seama de împrejurările militare și politice, principiile gândirii sale, pe atunci mai mult bugetare, spre a se ocupa de ideea unei colaborări mai strânse a popoarelor europene.

Astfel chiar la 20 Mai 1917, cele șase asociații economice conducătoare ale Reichului au adresat cancelarului o petiție prin care cereau „o extindere a capacității noastre maritime și o desvoltare puternică și nestingherită a puterilor noastre economice, pe scurt, acea expansiune politică, militară, maritimă și economică, pe care puterea noastră mai mare în afară o garantează". Dacă considerăm „ideea unei Europe Centrale" a unui Frederich Neuman, idee care se întemeiază mai mult pe date economice, ca deschizătoare, și din punct de vedere politic, de drumuri pentru Europa centrală, trebue totuși să ținem seama și de ideile altor bărbați ai timpului, cu deosebire de crearea asociației tuturor Germanilor în războiul mondial.

Așa dar chiar în cursul războiului mondial s'a preconizat ideea unei reorganizări a Europei, firește nu în spiritul revoluționar de astăzi. S'a obiectat că această idee, după cum de altfel s'a amintit, n'avea aspect politic ci numai economic. Nu trebue însă să trecem cu vederea faptul, că noua ordine economică plănuită în războiul mondial era condiționată de victoria armatelor germane și prin aceasta a căpătat un caracter politic de mare amploare.

Dictatele forurilor pariziene au creat în Europa o situație politică și economică cu totul nouă, prin înființarea a diferite unități politice, cu scopul d'a distruge Europa Centrală. Rolul conducător fu luat elementului german din Europa și înlocuit printr'un sistem nefiresc sub dominație franceză. Astfel, noile state înființate în Europa, în special cele din estul, centrul și sudestul Europei, fură și ele încadrate activ în sistemul francez, după care Franța, chiar înainte de izbucnirea războiului, din cauza imperialismului său cultural în aceste spații, s'a lăsat condusă din două puncte de vedere: ideia spațiului dunărean pentru o parte din statele de Sudest ale Europei și ideia unității balcanice pentru celelalte state. Franța n'a reușit însă nici să pună stavilă influenței germane în sudestul Europei, prin constituirea unei federații dunărene, nici să formeze o ligă a tuturor popoarelor balcanice. Balcanul trebuia să reprezinte o unitate puternică politico-economică și să se afirme sub patronatul francez. Idea Balcanului ca atare datează totuș mai demult. In 1930 marele maestru al francmasoneriei grecești, declara cu ocazia conferinței balcanice, că luptătorul pentru libertatea Greciei, francmasonul Rhigas de Ferra, a fost primul care a susținut ideea Balcanului, când a preconizat o peninsulă balcanică liberă, independentă și unită.

Nici Mica Înțelegere, care depindea mai mult de spațiul dunărean decât de spațiul balcanic, nici Liga Balcanică care a dăinuit până la izbucnirea războiului actual nu voiau să țină seama de faptul că o nouă ordine în sudestul Europei n'ar putea fi realizată fără participarea Germaniei.

Ca putere organizatoare, National Socialismul a și reușit să scape Europa de lipsa ei de unitate și să creeze bazele unității sale vitale. In acest scop el a avut de luptat, în unele state, mai ales cu păturile de sus, aflate în soldă străină și care voiau să conducă popoarele lor nu în vederea binelui propriului lor stat, ci în interesul unor puteri străine de spațiu. Acest proces a început să se desvolte și în Sudestul Europei de sudest au început să devină partizane ale acestei idei.

Ideea de organizare a Reichului consideră Europa de sudest nu ca o unitate închisă, care să încadreze statele sale în noua ordine, în etape, după particularitățile și capacitățile lor. Acestea nu înseamnă totuși un tratament neegal a diferitelor state, căci ținta finală a acestei ordine noi este încorporarea totală a tuturor statelor europene în această nouă ordine.

Caracterul special al noțiunei Europei de sudest este totalitatea ei. Prin această totalitate a și fost înlăturat elementul de descompunere pe care lipsa de unitate a acestui spațiu îl constituia: *Violența politicei exteriorul Europei.* Această totalitate este fundamentală și cea mai bună garanție nu numai a păcii, ci și a colaborne *extraspațiale a satelor din sudestul Europii. Totalitatea înseamnă deci o încordare limpede a statelor din sudest și necesitățile politice ale Reichului în acest spațiu, și care va fi de folos ambelor părți.* Acestea sunt principiile încordării popoarelor sudesteuropene în desvoltarea generală europeană, ele sunt indispensabile fiindcă formează temelia înțelegerii reciproce și a colaborării popoarelor. Ele sunt în toate cazurile și hotărâtoare. Pentru aceste motive trebue să dispară din mintea popoarelor sud-est europene două noțiuni, produse ale gândirii liberale: *ideea teritorialității integrale și a desnaționalizării popoarelor.* Principiul teritorialității integrale nu poate fi aplicat nici din cauza existenții unui spațiu mare pus sub altă conducere, fără a pomeni de desacordul pe care acest principiu îl aduce între popoare. Teritorialitatea integrală o poate revendica numai factorul conducător al spațiului, pentru marele spațiu, pe baza principiului de neintervențiune. *Numai prin faptul, că puterea conducătoare nu recunoaște statelor, puse sub influența sa, dreptul teritorialității integrale, pe care-l revendică exclusiv pe seama sa, este ea în stare să fie conducătorul lor.* De principiul teritorialității integrale este legată și o altă noțiune, anume noțiunea suveranității. Ideea de spațiu mare exclude deasemenea ideea unei suveranități *de stat*, în sensul de până acum, a statelor aparținând spațiului, și recunoaște ideia unei *suveranități a poporului*. Aceasta înseamnă că continuitatea poporului are dreptul a-și păstra caracterul ei propriu.

Prin faptul că Europa nouă recunoaște ideea de popor, ea exclude orice posibilitate de desnaționalizare, ca incompatibilă cu ideea de popor. Când vorbim de desnaționalizare ne gândim în primul rând la *grupurile de popoare din diferitele state ale sudestului. Principial, dintre grupurile* de popoare considerate, *grupurile germane* trebue judecate înaintea celorlalte grupuri, după criterii cu totul altele *aparținând ordinei germane, grupurile germane au nu numai alte drepturi ci și alte îndatoriri. Grupurile de popoare germane din diferitele state ale sudestului european sunt organe mijloci ale ideii Reichului, puse deadreptul sub protecția Reichului și orice atac împotriva lor va trebui să fie considerat ca un atac îndreptat contra Reichului și a existenții sale.* (Cehoslovacia, Polonia și Serbia de Sud). Din această cauză trebue să deosebim în mod clar două direcții în dreptul grupurilor de popoare: dreptul grupurilor germane — fără a eși din cadrul general al dreptului grupurilor de popoare — și dreptul celorlalte grupuri străine. Situația particulară a grupurilor germane în sudestul european face politicește imposibilă desnaționalizarea și asimilarea. Dacă totuși s'ar încerca să se aplice acest lucru la grupurile străine, atunci se va produce o îndreptățită reacțiune la poporul respectiv de care ține grupul. In cazul când problema ar ajunge în fața unei instanțe judecătorești, justiția s'ar pronunța desigur în contra desnaționalizării și a asimilării.

Prin stabilirea acestui fel și prin lucrările pregătitoare și de construcție ce au și urmat, noțiunea de Europa sudestică și-a găsit în literatura politică o deplină justificare. Europa de sudest este în totalitatea ei o parte a Europei *și este subordonată unei ordine totalitare, care este plănuită și adusă la îndeplinire dintr'un anume punct de vedere. Această ordine reiese deadreptul din structura dreptului popoarelor în spațiul cel mare.* Intr'un spațiu mare, numai puterea conducătoare a spațiului mare ca atare, sau ca reprezentantă a spațiului mare, poate intra în relațiuni cu o putere a unui spațiu străin de aceeaș calitate. Relațiuni între popoarele unui spațiu mare pot deasemenea avea loc totuși interesele spațiului mare sau a puterii conducătoare nu trebue să fie prejudiciate.

Condus de aceste principii, poporul german, în aducerea la îndeplinire a misiunei sale, va lua totdeauna cu popoarele spațiului său contact direct, care se va sprijini pe principiul egalității de drept la muncă. Această luare directă de contact dă popoarelor din spațiul considerat posibilitatea unei activități constructive fecunde în toate privințele.

In unele state din sudestul Europei, se desvoltă astăzi teorii, în care dându-se ca exemplu realitatea spațiului vital german, se expun teorii proprii de spațiu vital, care au ajuns a fi valorificate tocmai acum în toiul războiului contra Uniunii Sovietelor. Astfel în Ungaria, situația politică, istorică și juridică a luat asupră-și îndatorirea d'a obține în străinătate o oarecare aprobare a „teoriei spațiului vital maghiar" întrupată în așa zisă ideea Sf. Ștefan. Așa se încearcă din această parte să se înlăture într'adevăr noțiunea germană de sudest, *ca produs al simțirei germane — noțiune care a căpătat prin discursurile Fuehrerului cea mai înaltă sancțiune — și să se înlocuiască în parte cu noțiunea nefirească a* „Europei Dunărene", *contrarie intereselor germane. Cauzele schimbării de nume, afirmă maghiarii trebuie căutate în legile geografiei sau explicate prin regulele Geopoliticii. Nu este vorba nici de o problemă științifică nici chiar de una filologică: cauzele trebuesc căutate numai pe terenul politic. In aceste cercuri s'ar dori bucuros să se știe, că basinul Carpaților, adică „Europa Dunăreană" constitue un spațiu în sine, supus legilor sale particulare, un „spațiu vital autonom", de ale cărui caractere particulare chiar Europa nouă va trebui să țină seama. De curând o personalitate conducătoare maghiară a afirmat că Ungaria are de îndeplinit un rol istoric de mijlocitoare între occident și orient. Cunoscutul tânăr învățat vienez în domeniul Istoriei Politice și a politicei externe a Europei de sudest, Dr. Franț Ronneberger afirmă cu drept cuvânt: „Problema istorică a Ungariei a fost d'a juca rolul de mijlocitoare între spiritul creștin occidental european și popoarele orientului.* Această problemă a fost rezolvată. Astăzi... spiritul sudestic în totalitatea lui s'a încadrat în desvoltarea europeană. *„Granițele Vestului s'au mărit pe socoteala Estului și prin aceasta s'a îndeplinit și misiunea Ungariei. Pretenția Ungariei d'a avea un spațiu vital propriu înseamnă o pronunțată subdiviziune, aproape o autonomizare deplină a unei părți din spațiul vital comun, fapt care ar periclita serios unitatea sa superioară.* Deoarece „teoria maghiară a spațiului vital" se manifestă în ideea șovinistă a Sf. Ștefan, ceea ce înseamnă o încercare ideologică d'a se afirma predominația maghiară în basinul Carpaților, adică în „Europa Dunăreană" trebue să facem o rectificare".

Ideea Sf. Ștefan, ca expresie a pretențiilor maghiare de spațiul vital, se sprijină, așa afirmă Maghiarii, pe unitatea milenară a Ungariei, unitate culturală și politică. Aceste temelii, exceptând religia creștină și înrâurirea culturii europene, ar fi în principiu maghiare, fiind puse prin așa zisul strat al sângelui dintre cele șapte căpetenii de seminții maghiare. „Tratatul sângelui" a format baza și punctul de plecare pentru străbunii maghiari, pe atunci nomazi, care au pus piatra fundamentală a patriei libere maghiare și a constituției ungare. Acestea ar forma și astăzi baza constituției și diferitele puncte ale „Tratatului sângelui" s'ar oglindi, ca să zicem așa, în fiecare perioadă a celor 1000 de ani de istorie a maghiarilor... cam așa se spune într'o operă istorică maghiară.

Este izbitor faptul că în discuția noțiunii de „Ungarie Milenară" nu s'a putut dovedi continuitatea, în sensul unei unități istorice, tradiționale și suverane. Regatul Ungariei, întemeiat prin actul de stat dela 15 August 1001, și-a găsit sfârșitul prin bătălia dela Mohaci (la 28 August 1526). Nici Habsburgul nici Zapolya n'au putut să țină în picioare regatul ungar. Prin tratatul de pace dela Adrianopol, ambii candidați la moștenire au recunoscut suveranitatea sultanului turcesc asupra ținuturilor ungare. Maximilian II și Sigismund de Zapolya s'au obligat să plătească sultanului turcesc tributuri pentru posesiunile lor ungare. Și pe tărâmul cultural Ungaria s'a desvoltat pe acele vremuri sub două influențe deosebite — sub influența lumei Europei Centrale imperial-germane și a autorității de stat orientalosmanice. Ofen [1] (o întemeiere germană!) cucerit de Soliman Magnificul în 1540, deveni scaunul pașalâcului Ofen, în frunte cu un pașa. Astfel Ungaria deveni un „regat care după dreptul războiului și al săbiei" aparținea învingătorului. Poporul maghiar a suferit în modul acesta o înfrângere totală, nu numai istorică dar și morală, care poate fi comparată cu înfrângerea vecinei sale din Sudest pe acele vremuri în Câmpul Mierlei, sau, pentru a o actualiza, cu prăbușirea totală a Statului Iugoslav în primăvara anului 1941.

După bătălia dela Mohaci, găsim în Ungaria trei administrații: una germană, alta osmană și a treia regional-transilvană. In acest scurt interval de timp aceste lipsuri de administrație s'au cristalizat aproape până la particularism, desbinarea religioasă a poporului maghiar avu loc — fenomene care nicidecum nu documentează o unitate de stat.

Liberarea Ungariei de sub jugul turcesc și reintroducerea ei în sfera culturii europene este rezultatul glorioasei biruinți a săbiei germane în lupta contra semilunei. Campaniile Feldmareșalului Principe Eugen de Savoia *au creat bazele reînălțării poporului maghiar, care număra pe atunci abia trei milioane de suflete.*

Liberată de sabia germană și europenizată prin munca germană, începu, cu efect indirect, în Ungaria, la finele secolului al 18-lea și în pragul celui de al 19-lea, să înflorească mișcarea național-șovinistă, care culmină cu revoluția lui Ludovic-Kossuth (francmason) în 1848/9. Revoluția maghiară făcu ca poporul maghiar să fie cel dintâi popor al Europei centrale, care în mod conștient să se declare ostil centrului european. Șovinismului maghiar *i se datorește că Rusia a intervenit în 1849 în Ungaria.* Poporul maghiar a profitat deasemenea în mod conștient la lupta dintre frații germani *și a silit curtea vieneză să treacă la o politică de simplă administrare a bunurilor sale private. Actul de stat din 1867 prin care s'a încheiat așa zisul Compromis între Austria și Ungaria a fost cel mai funest pas pe care Austria l-a săvârșit vreodată în sudest. Tradiționala politică a egalității de tratament a naționalităților a fost părăsită și s'a crezut că prin favorizarea maghiarilor se va putea restabili vechea putere.* In loc de înălțare, suferi cea mai deplină prăbușire. Statul maghiar eșit din compromisul dela 1867 *s'a putut el oare forma prin propriile sale puteri sau fost-au alte cauze în joc?* Contrariu afirmațiunii maghiare, *pentru respectul dreptății, trebue să stabilim că ele au avut numai rolul de a colabora. Pe lângă faptul de a fi profitat de lupta dela 1866 între frații germani, istoricul maghiar Julius Szekfű adaugă, că concepția de stat a Bisericii Catolice până ca condiție independența statului ungar; el merge și mai departe și afirmă că prin întemeierea statului ungar s'a atins „regnum Marianum (Regatul Maicii Domnului)", în care acțiunea politică catolică a fost pârghia cea mai puternică a desvoltării. Biserica Catolică a cerut așa dar cu insistență crearea statului ungar și îi împrumută și înfățișarea lui ideologică de stat.* In caracterul „sacru" al noțiunei de „sfânta Coroană", ca cea mai înaltă expresie a puterii regatului Sf. Ștefan ungar, adie spiritul catolicismului politic mai lămurit decât în oricare altă idee de stat.

Chiar Gheza, tatăl lui Vait, Sf. Ștefan de mai târziu, s'a străduit pe atunci să aducă la unison vederile Bisericii Catolice cu țelurile politice ale țării sale. Acest scop a fost realizat abia de regele Ștefan. Mitul de astăzi al așa zisei idei a Sf. Ștefan este datorit în primul rând activității politico-bisericești a Acțiunii Catolice. El este o „noțiune de grație divină", deci nu „tip maghiar", ci „romano-bisericesc" (clerical). Puterea papală a voit să realizeze, în purtătorul coroanei lui Ștefan, acel tip de cârmuitor lumesc, pe care dogmele și enciclicele unui Grigore VII, Inocențiu XI, sau Bonifaciu VIII, voiau să-l știe ca cârmuitor creștin ideal. *Ceeace Biserica nu putea să ceară dela un împărat german, putea foarte bine să și-o permită a o pretinde dela persoana regelui ungar.*

Așa zisa idee sfântă a lui Ștefan este un copil spiritual al concepției universal-clericale dintr'o epocă trecută și stă în contrazicerea cea mai grosolană cu concepția de viață organic-populară a timpului nostru. In „Sfânta Coroană" este personificată *dorința Feudalismului maghiar* și a reprezentanților *politicei clericale* în Ungaria, de expansiune, de dominație asupra altora, de asimilație maghiară, care și-au găsit forma de expresie lămurită în voința de desnaționalizare șovinistă a acestei pături conducătoare.

Poporul maghiar este un popor de cea mai mare slăbiciune biologică. Venit din Asia, nu s'a putut afirma biologic-rasial în noua patrie. Conștient de însemnătatea acestui fapt, decedatul conte Paul Teleki a declarat unui eminent învățat german, că astăzi partea constitutivă strămoșească maghiară, adică mongolică, a poporului maghiar se ridică la 7 la sută. Aceste fapte vor avea consecințe uriașe.

Din cele spuse rezultă, că ideia de stat maghiară nu implică noțiunea de popor, ci acea de „națiune culturală". Potrivit acestei noțiuni, națiunea ungară este formată din Maghiari, care alcătuesc modelul politic și cultural, și din Germani, Slovaci, Ruteni, Croați, Români, Sârbi, Țigani, Evrei și alte grupuri de popoare și frânturi de popoare ale Ungarilor. Din această idee se desprinde învățătura, că basinul Carpaților ca atare este predestinat pentru formarea unei națiuni, fiindcă „extra Hungariam non est vita, si est vita, non est ita". Această învățătură nesocotește faptul că asimilațiunea nu este o axiomă a basinului Carpaților și că ea atârnă de poziția generală de putere europeană a Reichului. Istoria a dovedit aproape, că în prezența unui imperiu puternic, desnaționalizarea grupurilor de popoare nemaghiare încetează.

In expunerea sa, decedatul conte Teleki caracterizează așa zisă idee a Sf. Ștefan astfel: „ea este ideea de stat unitară, a tot cuprinzătoare a unui ținut, în care oameni diferiți duc o formă de viață unitară, o viață comună, într'un scop comun și spre binele comun. „Acest mod d'a gândi este nu numai bugetar ci liberal și antipopular, fiindcă din punct de vedere popular, care în Europa este aproape hotărîtor, oameni diferiți nu se pot afla laolaltă într'o formă de viață comună. Fiecare grup de popor, adică ceeace contele Teleki înțelege prin „oameni diferiți" are dreptul la particularitate, ca cel mai elementar caracter al substanței sale populare.

Chiar contele Teleki a fost nevoit să ție seama de acest fapt și a semnat, ca ministru-președinte ungar, protocolul adițional la hotărîrea de separație dela Viena, protocol prin care se recunoștea Germanilor din Ungaria dreptul la o formă de viață național socialistă.

Decedatul conte Stefan Csaky a caracterizat poziția Ungariei în sudestul Europei ca „primus inter pares". Această constatare nu poate fi pusă nici ea în acord cu ideile de orânduire a Europei. Realizarea tezei lui Csaky ar însemna un NOU 1867. Reichul totuși, ca putere orânduitoare, va trata toate statele din marele său spațiu, între care trebue înțeles și statele din sudestul Europei, pe baza principiului egalității de drepturi la muncă și după voința de înțelegere dintre popoare.

Ungaria de astăzi, prin tratate politice externe a și intrat în noua orânduire. Fără îndoială a sosit pentru Ungaria momentul încadrării sale în această orânduială și în ce privește politica internă. Noțiunea germană însă a Europei de sudest va deveni realitate organică în spiritul unei orânduiri politice superioare a voinței Reichului.

Edmund Schweissguth

In ultimul număr al revistei „Volk im Osten" — publicația grupului etnic german din România de sub conducerea d-lui Andreas Schmidt — a apărut acest articol care prin luminoasele concluzii puse, merită cu prisosință să fie cunoscut de cetitorul român.

1) Numele german al orașului Buda (nota traducătorului).

ORGANIZAREA TINERETULUI JAPONEZ

Intr'o țară unde virtuțile naționale și strămoșești sunt atât de puternice cum sunt în Japonia, organizarea tineretului trebue să formeze una dintre cele mai importante probleme ale Statului. De aceea, originile organizațiilor tinerești japoneze ajung până în vremurile feudale. Pe atunci exista o organizație a tineretului rural cu numele Wakarentyn (Corpurile tineretului) care își avea propriile sale divinități și care era recunoscut drept un corp de vigilență al satelor. Activitatea socială a grupurilor Wakarentyn a rămas ca un exemplu pentru toate celelalte organizațiuni tinerești, de mai târziu. Deși în ultima parte a perioadei Tokugawa, ea începe să decline, pe la anul 20 al erei Meizi (1887) grupurile rurale Wakarentyn sunt reorganizate pe baze sociale și naționale în scopul răsboaielor chino-japoneze și ruso-japoneze. Alte numeroase grupuri tinerești sunt organizate în această perioadă.

Din această cauză numărul lor crește mereu. Pe la anul 9 al erei Taisyo (1920) Alteța Sa Imperială Principele moștenitor, printr'un mesagiu special, reorganizează el însuși toate corpurile tinerești din Japonia unindu-le într'o *Asociație a Tineretului Japonez* (Nihon Seinen-dan). In 1924 această asociație se mărește și mai mult devenind o adevărată fortăreață națională.

Paralel cu organizațiile tineretului japonez de sex masculin se nasc și diferite asociații ale fetelor. Denumite *Asociațiuni Patriotice femenine*, (Aikoku Huzin-Kai), corpurile femenine sunt niște organizațiuni paramilitare. In anul 7 al erei Taisyo (1918) se înființează la Tôkyô *Asociația centrală a tinerelor fete* (Syozyo-Kai Tyuô-Kai) cu un câmp de acțiune foarte larg, iar în 1926 guvernul fixează principiile și sistemele de organizare ale acestei Asociații.

In același timp nu sunt lăsați la o parte nici copiii japonezi. Incă din timpurile organizațiilor rurale numite Wakarentyn existau și organizații ale copiilor. Astfel sunt: *Banda Tigrului alb* (La Byakko-tai) a clanului Aizu și *Grupul robuștilor* (Kenzi-no Sya) a clanului Satuma. Aceste grupuri erau formate din copiii familiilor de Samurai. Mai târziu însă, exemplul este urmat în toată țara și grupurile de copii devin tot mai numeroase. Pe la începutul erei Taisyô existau circa 300 de organizațiuni de acest fel.

După instituirea *Tinerilor exploratori* (Boy Scotus) englezi, în 1921 s'a format și o *Federație japoneză a tinerilor exploratori* (Syônen-dan Nippon Renmei). Mai apar apoi pe lângă școlile primare și asociații ale Crucii Roșii (Syônen Sekizyûzi-dan).

Se înființează *Asociația scolastică a tinerilor din toată țara* (Gakkô Syônen-dan) care în 1935 primește denumirea de *Asociația Tineretului Imperial* (Teikoku Syônen-Syôkai) al cărei președinte este însuși Ministrul Educației Naționale.

Indiferent de denumirea și de caracterul organizațiilor atât de mult răspândite în toată Japonia, principiile de bază ale educației și activității lor sunt următoarele:

1) Crearea unui caracter național. Adică instituirea unui spirit de asistență la Autoritatea Imperială, bazată pe constituția națiunii și de veșnică devoțiune către Stat.

2) Atingerea scopurilor naționale. Adică realizarea problemelor interne și externe și a misiunei pe care o are Japonia în Asia și în lumea întreagă.

3) Intărirea fizică și sufletească a tineretului. In acest sens se vor face exerciții continue pentru perfecționarea disciplinei fizice și spirituale.

Bazată pe aceste principii sănătoase și naționale, educația ce se dă tineretului japonez este în perfectă concordanță cu spiritul de organizare și de activitate de care această țară a dat dovadă cu prisosință și care acum își culege roadele pe care le cunoaștem cu toții.

Ion Soare

SENINĂTATEA NOASTRĂ

Noi putem aștepta liniștiți cristalizarea noilor forme de viață europeană și procesul care va definitiva fizionomia geografică a continentului.

Fiindcă noi pășim spre zările veacului aureolați de luptă și de credință curată. Noi ne-am eliberat poate mai târziu decât alții de balastul păcatelor — dar ne-am eliberat definitiv, total. Și am făcut fuziunea cu noile destine fără să mai privim înapoi...

Aceasta prețuiește mai mult decât ipocrizia grăbită a unor aderențe cântărite la calculul atent al avantagiilor de bursă, decât sinceritățile camuflate în jocul pe tablou dublu și decât tot alfabetul politic al dualităților ascunse, cărora o mentalitate verificată în timp de secole a știut să le rămână fidelă chiar în ceasul supremelor încleștări...

Pașii noștri nu cunosc ezitarea iar jertfele noi nu le drămuim.

Culisa politică internațională noi am părăsit-o ca pe o farsă nedemnă — și singura replică o dăm pe câmpurile înghețate din Est! Propaganda noastră nu este aceea a șoaptelor dela ceaiurile diplomatice și ne repugnă să aruncăm farmecele femeilor noastre în balanța intereselor politice din afară...

Lumea care se naște s'a rupt de lumea care dispare, o detestă și nu mai vrea s'o mai recunoască.

Noi ne integrăm în această lume nouă ca în singurul destin valabil.

N'avem incertitudini și n'avem reticențe.

Le lăsăm altora.

Nu suntem nici mai a-politici și nici mai proști decât alții.

Dar suntem mai loiali decât mulți și credem în loialitatea finală ca într'o religie.

La Odesa, la Feodosia, la Sevastopol, și pretutindeni unde se înfruntă lumina și întunericul pentru triumful Europei de mâine și pentru reabilitarea adevărurilor eterne, noi am fost și suntem prezenți cu armele, cu sângele și cu victoriile noastre.

Aceasta este diplomația noastră.

Aceasta este participarea noastră.

Aceasta este mântuirea noastră pentru veacul tânăr.

Noi nu ne putem teme de nimic.

Noi am fost din prima clipă înșiruiți în peisagiul gurilor de foc — și n'am trimis prezențe numerotate și simbolice la marele danț de eroisme și de virtuți!

Stăm verticali și senini, încrezători și masivi, implântați în certitudinile noastre.

Credem în viitor, și viitorul acesta este depe acum o parte din ființa și din sbuciumul nostru.

Noi aparținem acestui viitor și el ne aparține nouă.

Anastase Iftimie

RĂZBOI sau PACE?

AUSTRALIA SINGURĂ IN FAȚA SOARTEI

Incă o țară pe care promisiunile britanice au dus-o la pieire. Pârjolul războiului se apropie de coastele Australiei și Anglia nu poate să-l înlăture. Singurul sprijin în care mai aveau speranțe Australienii era flota engleză. Insă flota japoneză domină întregul Pacific. Capacitatea de luptă a flotei engleze e foarte redusă, — posibilitatea unei acțiuni serioase e definitiv înlăturată, forțele ei fiind paralizate pentru orice inițiativă.

Australia, aflându-se astăzi în zona conflictului dintre forțele japoneze și anglo-americane, este într'o situație foarte critică, trebuind să se descurce singură din acest impas.

Elementele cele mai instruite din armata australiană sunt răspândite în toate părțile, în coloniile engleze, în Orientul mijlociu, Singapore, etc. In momentul de față, în luptele care se dau în insulele Singapore, iau parte efectivă, unități din armata australiană, deoarece actualul guvern al Australiei își dă seama că odată cu căderea fortăreței Singapur, Pacificul e în întregime la discreția Japoniei.

Incă de mult, Australia simțise pericolul. In ultima vreme o serie de svonuri, răspândite mai întâi în șoaptă, mai pe urmă cu glas tare, ne-au dat putința să deducem că schimbările care s'au făcut în conducerea statului australian se datoresc insucceselor armatelor engleze și aliate în Orientul mijlociu. Sunt aproape două luni, când, în locul lui Arthur Fadden vine la conducere șeful partidului laburist, John Curtin. In acest timp, când cele două armate engleze din Orientul mijlociu trebuiau să fie reorganizate, s'au aflat că trupele australiene au fost retrase din Deșertul apusean. Ultimele trupe retrase, cari constituiau garnizoana din Tobruk, au fost înlocuite cu unități poloneze și engleze. Aceste măsuri ale guvernului australian erau luate din motive de precauție. De altfel, la 12 Octombrie, o gazetă politică americană publica următoarele:

„Un lucru este sigur că noul guvern laburist va cere în numele Australiei un comandament independent în forțele armatelor, în vederea continuării luptei, nu ca o unitate a armatei engleze ci ca aliați".

La teama Australiei de o eventuală invazie japoneză, se mai adaugă și nemulțumirile născute în sânul armatei. Generalul Yvan Mc. Kay, care comandase trupele australiene în Libia pierduse în ultimul timp orice simpatie pentru englezi și orice încredere în promisiunile lor de securitate a teritoriului australian. Intorcându-se acasă a fost numit comandant de căpetenie al armatei australiene și în această calitate, a început să reproșeze pe față englezilor că aceștia au abuzat de soldații australieni, întrebuințându-i pentru a face față numai intereselor britanice. Numai acestui fapt se datoresc pierderile imense suferite de trupele australiene în cursul luptelor din Libia. In consecință generalul Mc. Kay cere o totală separare a forțelor australiene de comandamentul englez pentru a fi puse la dispoziția unui comandament independent al armatelor australiene.

Aceasta era situația când a izbucnit conflictul din Pacific. Cel mai mare crucișetor al flotei australiene a fost scufundat în apele malaice. In momentul de față, Australia e fără apărare, cea mai mare parte din trupele ei fiind răspândite în coloniile britanice. Măsurile luate de guvernul laburist au fost îndreptățite însă era prea târziu. Războiul bate la porțile Australiei și soarta ei stă în insula Singapur, cea mai puternică fortăreață de pe pământ. Or aceasta este pe punctul de a cădea și atunci Australia trebue să se apere singură în fața armatelor japoneze.

Nicolae Teolei

FILM = CINEMA

CÂND FEMEILE TAC...

ATUNCI BĂRBAȚII SUNT DESORIENTAȚI

Nu numai în căsniciile de durată mai veche, dar și în noile căsnicii, se întâmplă adesea, să se ivească deodată norii, cari vestesc furtuna. Dar și după ploaie vine soarele și așa în filmul amuzant: „Când femeile tac"... ale Studiourilor Ufa Berlin se ivesc situații complicate, momente grave dar urmate curând de înseninare, de situații comice și savuroase.

Trei prietene cari se întâlnesc zi de zi și-au luat drept principiu în viața lor că: „bărbații nu trebuie să știe totul" Și așa tânăra soție Charlotte care-și petrece luna de miere cu soțul ei în casa unor prieteni, se hotărăște să nu spue bărbatului că într'o noapte un tânăr necunoscut, în fața balconului ei, i-a cântat o serenadă foarte plăcută. Ori acest tânăr n'a fost altul decât propriul ei soț, și ea își închipuia că e un cavaler care-i face curte. Ea nu-l auzise nici odată pe bărbatul ei cântând atât de frumos și deaceia nici prin gând nu i-a trecut că soțul ei este autorul serenadei.

Dar o coincidență: Trimisul unei fabrici de plăci gramofonice, avea tocmai aparatul deschis, să prindă cântecul unei privighetoare și a prins serenada tânărului necunoscut.

Acesta e pe scurt subiectul filmului casei Ufa: „Când femeile t...". Frumoasa vedetă Hansi Knoteck, apare în rolul naivei soții Chalotte, iar tenorul olandez Johannes Heesters e autorul serenadei, care se ascunde sub numele de Monte Santo. Un rol, principal joacă și eleganta artistă Hilde von Stolz, apoi ironica Fita Benkhoff. Muzica acestui film hazliu este plin de inspirație și ritm.

Pe scurt un ansamblu execelent care oferă un spectacol amuzant.

Johannes Heesters și Friederich Krahmer într'o scenă din filmul „Când femeile tac"

Galeria „ISTORICĂ" A IUDAISMULUI IN FILMUL „EVREUL ETERN".

Un film cu evrei.. dar nu dela Hollywood

In paradisul lor de peste ocean, în Statele Unite, filmul evreesc e atât de răsfățat încât ecranul e cotropit acolo de nenumărați percunați care otrăvesc simțirile artistice a milioane de orieni. Ba chiar, și pe la noi, asemenea creațiuni super-senzaționale ale artei decăzute își mai pot găsi admiratori inconștienți.

Ei bine, de data aceasta, în filmul atât de copios documentat al producției germane, vor apare tot evrei, dar nu „stele" de cinema, ci numai chipuri reale și tipice din viața de pribegie, parazitism — de grandoare și de decadență, — a evreilor de azi și de totdeauna. Vor apare chipuri murdare din Galiția gheitourilor; vor apare, așa cum sunt în realitate, bancheri și politicieni iudei răsfățați prin slăbiciunea popoarelor oropsite încă de lozinci mincinoase.

Dacă până acum cinefilii i-au răbdat pe un David Niven, William Powel, Fritz Kortner Szöke Szakal sau pe o oarecare Rașelă din Holywood, de data aceasta vor apare, așa cum sunt într'o galerie nesfârșit de variată, altfel de „vedete" iudaice cum ar fi de pildă Maier Amschal Rotschild cu toți piozii lui, Emo Goldmann zisă Rosa Luxemburg, Karl Marx — fiul rabinului Mardochai din Trier, Wolfshon zis Ferdinand Lassalle, Madame Hanau, Staviski și alții prea mulți iudei „celebri", fie în afaceri veroase, fie în mistificări politice și doctrinare..

MIȘCAREA DE INDEPENDENȚĂ A IRLANDEI

Sunt mai bine de opt veacuri de când mica insulă Irlanda luptă pentru dobândirea independenței sale politice. Eforturile ei și a patrioților, care s'au născut întotdeauna în acest răstimp, din suferințele și asuprirea la care erau supuși, au rămas deseori vane. Nu trebuie uitat că civilizația Irlandei este cu mult premergătoare celei engleze, că universitățile și bisericile fuseseră construite cu mult înainte de acelea de pe insula Marei Britanii. Irlandezii se deosebesc și ca rasă și ca limbă de englezi. Ei sunt înalți, cu pielea albă și părul închis, iar limba lor este de origină celtică. Astăzi, vechea vorbire irlandeză tinde să se piardă în negura uitării, cu toate că mai sunt filologi și patrioți care o învață în ascuns. Și religia lor este deosebită de acela a Angliei; irlandezii au rămas catolici la marea schismă a bisericei anglicane și toate persecuțiile pornite cu înverșunare împotriva lor de noulj convertiți la protestantism nu au ajuns la nici un rezultat. Ba chiar confiscarea proprietății — lucrul acesta se întâmpla cam acum 150-200 ani — nu a putut determina pe dârzii și înfocații credincioși să părăsească religia lor de baștină.

Irlandezii poartă astăzi o mișcare latentă pentru dobândirea independenții. Ei nu califică această mișcare nici „războiu" și nici „revoluție". Ea este numită doar „the movement of independence" — mișcarea pentru independență — și este caracterizată prin rezistența pasivă la o imixtiune prea fățișă în afacerile interne ale insulei. Cu toate acestea o bună parte din nordul insulei depinde politicește de Marea Britanie — lucru care îndurerează și revoltă și astăzi pe unii patrioți. Irlanda a dat Angliei o sumă de oameni mari și dacă ar fi să cităm numai pe celebrul satirist de excelentă calitate Bernard Shaw — căruia, din pricina spiritului lui îi sunt îngăduite cele mai înțepătoare butade — și încă spunem deajuns.

Toate acestea lămuresc cu prisosință faptul că demnitatea în suferință și urmărirea până la capăt a dreptelor lor revendicări, să fi impresionat și inspirat pe producătorii cinematografiei germane pentru realizarea unui film. Intr'adevăr, în afară de „Leinen auf Irland" și „Mein Leben fur Irland", „VULPEA DIN GLENARVON" se ocupă de un episod —între atâtea altele— a mișcărilor irlandeze pentru independență.

De o parte vom avea asupritorii englezi — de cealaltă, patrioții irlandezi, care vor dejuca planurile infame ale judecătorului Grandison și vor isbuti să instaureze o nouă ordine de justiție din țara lor.

Se cuvine să acordăm o deosebită atenție interpretării. In rolul perfidului judecător Grandison apare Ferdinand Marian, acela ce a știut cu o măiastră artă să interpreteze rolul pitoresc al Evreului Susa și pe acela al vicleanului și oportunistului Sir Cecil Rhodes din filmul „Răscoala Burilor". Personajul meschin pe care îl interpretează nu ne poate opri totuși să nu-i admirăm jocul plin de nuanțe, de finețe, de inteligență. Alături de el apare Olga Tschekowa, în rolul Gloriei, soția lui, o irlandeză patrioată înfocată, care va demasca dublul joc al soțului ei și va împiedeca acuzarea și condamnarea compatrioților săi. Până la urmă ea va întâlni pe baronul John Ennis of Loweland, irlandez ca și ea și amândoi se vor uni pentru a proclama voința nestrămutată pentru independență.

Regia filmului este semnată de M. W. Kimmich.

ȘTIRI

EMIL JANNINGS ȘI ANGELA SALLOCKER

Studiourile Tobis din Berlin anunță o noutate senzațională. Este vorba despre marele marele Emil Jannings care a fost angajat de susnumita companie pentru a interpreta alături de Angela Salloker rolul principal din filmul *„Urciorul sfărâmat"*.

Sub măiastra direcțiune a lui Gustav Ucicky, această realizare, promite să fie o mare operă cinematografică.

Regizorul, Josef von Baky a angajat-o pe vedeta Luise Ullrich pentru a turna un nou film la Ufa.

Titlul acestei realizări este *„Annelie"*, Povestea unei vieți, în care mai apar Carl Ludwig Diehl, Werner Krauss, Käthe Hasck și Axel v. Ambesser.

Cu cinci ani în urmă von Baky o angajase pe Miss Ullrich ca figurantă într'un film al lui Willy Fritsch și acum!..

DIN STUDIO

Casa „Ufa", a terminat de curând filmul *„Schicksal"* (Destin).

Acțiunea cuprinsă în această peliculă prezintă un colț de viață interesantă și agitată a macedonenilor. Destinul acestora se naște din umbrele trecutului și din luptele politico-naționaliste din istoria popoarelor balcanice.

Distribuția cuprinde în rolurile principale pe Heinrich George și Gisela Uhlen.

Regia este semnată de apreciatul Geza von Bolvary.

Gusti Huber, drăgălașa vedetă a ecranului va apare în curând într'un nou film intitulat *„Trei și una"* și regizat de Theo Lingen. Turnarea acestei comedii muzicale în care alături de Gusti Huber apar Hermann Thimig, Hans Holt, Grethe Weisser, Richard Romanowsky și Theo Lingen se apropie de sfârșit.

HANNES STELZER
apreciatul actor german

FREDERICH SCHILLER
reapare pe ecran sub trăsăturile tânărului actor Harst Gaspar în marele film al sezonului „Triumful unui geniu" care rulează cu un deosebit succes la „Scala" Harst Gaspar în trei atitudini din film

WILLY FRISCH și MARIA LANDROCK în „Aimée Fernand"

DISCURSURILE DE RAZBOIU ALE LUI ADOLF HITLER

— Prefața lui Roberto Farinacci —

Am citit cu toții din când în când, discursurile pronunțate de Adolf Hitler în această dramatică și glorioasă fază de istorie europeană, dar acum, recitindu-le și meditându-le așa cum sunt adunate de editorul Roucon, ne apar noui și dau la iveală o forță, o unitate și o elocință pe care nu a fost ușor s'o pătrunzi în turburarea primei lecturi.

Discursurile Fuehrerului au o calitate într'adevăr excepțională la un om politic: sinceritatea. Hitler nu s'a străduit niciodată să fie orator, ci a căutat și a spus totdeauna adevărul prin care a dobândit elocința, o elocință robustă, plină de miez și de idei, brăzdată de fulgere neașteptate care luminează conștiința noastră mult mai bine decât tangile tratate de istorie sau de știință politică.

ADEVARURI PROFUNDE

Am auzit de mai multe ori pe dușmanii noștri comuni comentând aceste discursuri, care nu sunt vorbe goale ci fapte și hotăriri supreme sau noui aprofundări ale vechilor probleme; i-am auzit afirmând printr'o frază de obositoare încăpățânare sau de plictisitor dispreț: „Repetă acelaș cântec". Nu, Hitler nu repetă niciodată aceleași cuvinte; el repetă adevărul, confirmă adevărul însuși care e foarte amar pentru dușman, care-i lovește ipocrizia și-i strânge de gât egoismul. Dar aceste adevăruri sunt atât de adânci și deschid asupra legăturilor internaționale și a problemelor interne ale fiecărui popor un orizont atât de larg și aspecte de viață atât de complexe, încât cititorul fără prejudecăți și fără presiuni orbitoare, părăsește cartea întărit și luminat, iar nicidecum plictisit.

„Motivele acestui războiu, nedorit de noi, ci impus de democrațiile atotputernice și asupritoare... — **spune Conducătorul Germaniei în discursul dela 9 Decembrie 1940** — sunt două: lupta contra tratatelor din Versailles și lupta pentru o dreaptă împărțire a pământului, adică dreptul la viață al tuturor popoarelor". **Ei bine, nu e discurs care să nu trateze unul din aceste puncte, și fiecare discurs e mereu nou în conținut, revelează noui propuneri mai bine definite și aprofundate cu privire la reconstrucția Europei.** „Am făcut —**spune Fuehrerul**— tot ceea ce se putea face, chiar până la înjosirea mea, pentru a evita războiul. Am făcut oferte peste oferte Angliei, am negociat cu diplomații ei, i-am conjurat să fie rezonabili, dar nu a fost chip. Ei vroiau războiul. Și nu au ascuns aceasta. **(9 Decembrie 1940). Și amintise (la 1 Septembrie 1939) străduințele Germaniei pentru desființarea înarmărilor, pentru înlăturarea metodelor lipsite de umanitate din războiul modern, pentru o totală pacificare și pentru soluționarea tuturor problemelor ivite în urma tratatului din Versailles.**

La 6 Octombrie 1939, după fulgerătoarea victorie contra Poloniei — una dintre lepădăturile Versailles-ului — declară: „Am făcut tot ce mi-a fost posibil pentru a scoate din capul poporului german ideea unei fatale dușmănii și pentru a întipări în locul ei stima pentru marile realizări ale poporul francez și ale istoriei sale... Niciodată și nicăeri eu nu am contestat interesele britanice... **Și astăzi ar fi posibilă** pacea, dacă Germania și Anglia ar reuși să se 'nțeleagă... Se spune că o reglementare pacifică trebue exclusă între Germania pe de o parte și Franța și Anglia pe de alta, căci o propunere de a mea în acest sens ar demonstra numai că mi-e frică... Dacă vorbesc astfel acum din disperare sau de frică, o va demonstra cursul ulterior al evenimentelor"...

MANDRIA LUI HITLER

„Pentru ce motiv trebue să aibă loc războiul în Occident?... Ar fi o nebunie să distrugi milioane de vieți omenești și sute de miliarde de bunuri pentru a stabili organismul care fusese deja dela creerea lui definit de toți drept un avort. Care ar fi celălalt motiv? A ridicat oare Germania către Anglia vreo pretenție care să fi amenințat Imperiul Britanic și existența lui? **Dacă acest războiu ar trebui în adevăr făcut... pentru a ajunge la un al doilea Versailles, acest de al doilea ar deveni în curând un nou isvor de alte conflicte. In tot cazul o sistematizare a problemelor lumii care să nu țină cont de interesele vitale ale popoarelor ei cele mai puternice, nu ar putea ajunge după 5 sau 10 ani la vre-un rezultat diferit de cel al încercării de acum 20 de ani.**

S'a mai întâlnit vre-odată o judecată mai mărinimoasă la vre-un conducător de Stat victorios? Este un cuvânt, un singur cuvânt al acestui discurs, pronunțat înainte ca lupta să continue din pricina ticăloșiei Puterilor democratice, pe care chiar dușmanii să nu poată să-l aprobe în adâncul conștiinței pe care o mărturisise însuși Lloyd George în timpul conferinței dela Paris?

„Acest războiu al Occidentului — insistă Adolf Hitler, care cunoaște forța Germaniei și marea slăbiciune a adversarilor — **nu regulează nici o problemă; cel mult va reface finanțele ruinate ale unor industriași ai materialelor de războiu".**

Nici măcar după tragica înfrângere a Franței, Hitler nu devine vanitos. Dacă-și iubește poporul, dacă are mândria de a fi făcut o Germanie liberă și mare, simte totuși cu inima strânsă pierderile și rușinea războiului în Europa, pe care el nu se va sfii să-l numească „războiul civil" dintre europeni. La 19 Iulie 1940 el repetă și aprofundează: **„Motivele de susținere ale acestui războiu sunt disproporționate față de măreția, înălțarea și condițiile faptelor și sacrificiilor"** și încheie discursul, în care nu poți găsi un singur cuvânt de dispreț sau batjocură, dimpotrivă își exprimă compătimirea față de nenorocirile care au lovit Franța, prin această invocare nobilă și curajoasă: **„In această oră, în fața conștiinței mele, simt de datoria mea să adresez încă odată un apel judecății Angliei... Eu nu văd nici un motiv care să mă poată constrânge la continuarea acestei lupte. Deplâng sacrificiile pe care le va impune. Și aș vrea să cruț aceste sacrificii poporului meu".**

Pare o voce omenească ce se înalță deasupra câmpului de luptă. Dar Anglia răspunde:

„Germania vorbește de pace, deci îi e frică".

Un pretext de polemică. In realitate, Anglia vrea mai degrabă distrugerea Europei decât încetarea exploatărilor ei înzorzonate de numele de „ordine democratică". E deja victima Internaționalei iudaice. In loc de a vorbi cu inima deschisă și cu un sens de cavalerească justiție, plutocrația britanică refuză să trateze cu statele autoritare.

„Se arată acum — observă Hitler în discursul din 4 Septembrie 1940 **— ca și cum ar fi dispuși să facă poporului german toate concesiunile, de îndată ce s'ar îndrepta către democrație. Dar în ce mod ar fi totuși exploatat și obidit! Nu, pentru aceste hiene internaționale, nu are aici o importanță dacă ești democrat sau stat autoritar".**

SINCERITATEA POPORULUI GERMAN

A mai încercat Anglia să răspundă printr'o singură obiecție contra exactității și valorii acestor revelații. autoritare nu-i ceruse un singur metru pătrat din prea marele său Imperiu? „Democrația— *conchide Fühherul* — nu a fost altceva decât o mască". *Cât de puțin simpatic e Hitler Englezilor când repetă!* — „Indărătul ei se ascunde în realitate dominarea întregilor popoare, obida și călușul celor slabi... Camarazi, nu trebue să încetăm de a striga în fața lumii, căci democrații mincinoși pretind că așa numitele State totalitare vor să cucerească lumea, în timp ce adevărații impilatori ai lumii din timpurile cele mai depărtate sunt chiar vechii noștri dușmani".

MARINIMIA FUEHRERULUI

Astfel lovește de moarte cealaltă minciună a propagandei engleze care laudă drepturile inalienabile ale cetățenilor democrați și la în râs sau compătimește sclavia cetățenilor italieni și germani: „Se vorbește de libertate, de democrație, de cuceriri de un sistem liberal, dar prin ele nu se înțelege altceva decât stabilizarea atotputerniciei unei clase sociale, care mulțumită capitalurilor ei a pus stăpânire pe presă. Astfel e posibil ca într'un conglomerat binecuvântat de natură, într'un Stat care dispune de cele mai mari comori ale pământului, care are la dispoziția sa spații vitale nelimitate, astfel încât, considerându-le în toată întinderea lor, de abea au câte un locuitor la kilometrul pătrat, sunt milioane de oameni care nu iau parte cu nimic la aceste beneficii și trăesc în chipul cel mai mizerabil dintre toți oamenii suprapopulatei noastre Europe Occidentale".

Cât de bine știe să mânuiască adevărul Conducătorul Germaniei naziste care desminte pe ipocritul și cinicu-i adversar, spunând:

„Poporul german e imunizat... Poporul german a avut an de an ocazia să reflecteze asupra onestității garanțiilor și promisiunilor democratice, a cuvintelor oamenilor de stat democrați, să se ciocnească de ele și să sufere urmările... Dar cine a jefuit timp de 15 ani, cine a înșelat și cumpărat totul cu bani? Statul național-socialist? Nu, democrația germană!"

Aceasta e înalta elocință, sinceritatea, mărinimia omului pe care Germania l-a ales pentru salvarea ei. Cu acest om și cu Ducele Italiei, creatorul și inițiatorul unei noui ordine europene contra agresiunei ipocrite și sufocante a democrației plutocratice, contra barbariei maniace a bolșevismului, ne simțim mândri că suntem fasciști, că suntem europeni și că am fost aleși de Providență să suferim și să luptăm. După cea mai atentă lectură a minunatei cărți putem spune: „Mai bine moartea decât să suferim dubla înțelegere tiranică. Mai bine moartea decât să tolerăm să planeze nu numai asupra noastră ci și asupra altor popoare această dublă și rușinoasă infamie cimentată prin ura iudaică".

PACTUL CU RUSIA

Multor cititori le e necesară o prefață esențială a acestui prețios document de istorie contemporană; în discursul din 6 Octombrie 1939 Fuehrerul ține să limiteze importanța pactului de neagresiune dintre Rusia Sovietică și Germania: „Rusia — *spune Conducătorul nazismului* — este Rusia Sovietică iar Germania rămâne Germania național-socialistă"; *nimic altceva. In fine, era un fel de raport provizoriu între două state, o reciprocă recunoaștere de interese comune, un pact care reglementa un modus vivendi, un pact de un interes limitat. Pentru Germania angajată pe alte fronturi de luptă era un mijloc de apărare foarte abil pentru a rupe cercul de fier în care Anglia voia s'o strângă și s-o înăbușe. Pentru Rusia era un mijloc de a câștiga timp: nu voia să ducă singură un războiu, făcut pentru a servi interesele anglo-franceze, voia să se pregătească pentru a ataca Germania atunci când credea ea că va fi obosită și uzată de sforțările depuse, și se silea în deosebi să deslănțue războiul care ar fi preparat triumful bolșevismului asupra întregei Europe învinsă și pustiită.*

Altul era pactul pe care democrațiile au încercat să-l încheie cu Bolșevicii în 1939 și alta alianța pe care astăzi Anglia a reușit s'o semneze cu Iosif Stalin. Dacă în 1939 vroiau numai să intimideze și să încercuiască Germania și Italia, astăzi cinica Anglie e hotărîtă ca, pentru a învinge, să lase pe seama Rusiei stăpânirea și bolșevizarea Europei continentale, ceeace ar însemna distrugerea întregei noastre civilizați. Dar Germania și Italia nu s'au clintit măcar o clipă dela principiile lor, nu au renunțat pentru nici un motiv la eroicul plan de a aduce ordinea și dreptatea popoarelor europene, cu prețul oricărui sacrificiu, pentrucă aceste două popoare ale noastre sunt europene, simt că aparțin Europei, o iubesc și sunt mândre de a fi apărătorii civilizației europene. In concluzie, discursurile adunate aci și pe care le-am putea numi etapele unui marș epic și o cruciadă religioasă te duc spre o definiție riguroasă a acestor elemente esențiale ale luptei:

1) Revolta popoarelor, trădate de promisiunile democratice făcute de Wilson, și de nedreptul tratat dela Versailles;

2) lupta popoarelor proletare contra egoiștilor deținători ai bogățiilor;

3) unitatea și libertatea popoarelor germanice și revendicarea drepturilor de pământ și de viață ale Germaniei și Italiei;

4 lupta contra Internaționalei iudaice vinovată de turburările și disolvarea națiunilor prin corupție, prin războae, revoluții și sabotaj anarhie plutocratică;

5) eliminarea desordinei plutocratice și comuniste;

6 libertate și dreptate pentru toate popoarele oprimate de tirania ideologică și economică a odioșilor stăpâni.

PRIETENIA ITALO-GERMANICĂ

Dacă înșiși Englezii cer guvernului lor cu insistență să facă cunoscute motivele ideale ale războiului lor, trebue să credem că nicăeri nu sunt mai clare ca în discursurile lui Hitler.

Dar nu pot să închei această prefață fără să amintesc că Hitler în fiecare discurs, cu fiecare act de al său a preamărit prietenia lui cu Italia lui Mussolini.

„Raporturile dintre Germania și Italia sunt concepute de acele state **— proclama Cancelarul Reichului la 30 Ianuarie 1941 făcând aluzie la adevărații democrați** — numai pe baza purtării lor față de prieteni. Intre democrații, dacă una ajută pe cealaltă pretind fiecare baze de sprijin sau ceva asemănător. Ducele și cu mine nu suntem nici iudei, nici oameni de afaceri. Dacă ne strângem mâna, acesta e gestul a doi oameni de cuvânt".

Câte emisiuni de radio străine, câte articole înveninate prin ziare nu au încercat să mineze această frăție totală, fără rezerve, fără invidie, fără calcule utilitariste, această prietenie cordială și ideală a celor două popoare. Italienii în 1939 ieșau din al cincilea an de războiu. Ea nu putea să ofere atunci o armată ordonată și înarmată tot atât de bine ca și cea a camarazilor germani. Dar puteau să ofere sângele lor, puteau să spună: „Dacă e vreo primejdie, dacă e moarte, insuccès sau suferință, dacă-l putem constrânge pe dușman să-și trimită loviturile și asupra noastră suntem gata: prezenți!"

Conducătorul Fascismului, Ducele Italiei nu a șovăit. El și-a luat teribila răspundere, a avut să recunoască dreptul de sacrificiu al Italienilor, iar aceștia îi datorează onoare și recunoștință fără margini. Vai de cei plecați, vai de Italia și de Fascism dacă în momentul luptei, noi, oricât de grav ar fi fost motivul ce ne-ar fi împiedecat, am fi rămas deoparte.

Unii se întreabă dacă această frăție va avea atâta putere ca să reziste cu aceeași credință și cu acelaș entuziasm și după victoria finală. Aceștia nu înțeleg și dovedesc aceasta prin însăși întrebarea ce-și pun, că aci nu e vorba de un profit provizoriu.

Italia și Germania, care au creiat civilizația europeană și s'au plecat sub greutatea enormelor sacrificii făcute, și a dărniciei lor seculare acum după mari furtuni, au ajuns din nou la locul de onoare în istoria faptelor omenești.

Glorioasa misiune de a fi făuritorii unei civilizații mai înalte nu poate fi trădat de noi și nici uitat pentru o trecătoare problemă de profit sau pentru vreo ciocnire de interese dintre meșteșugari și industriași, dintre comercianți și oamenii de afaceri.

Noi știm, și camarazii noștri de asemenea, că civilizația lumii se stinge fără talentele complementare ale Germaniei și Italiei. Noi știm că în fața noastră, în fața marșului glorios și sângeros al celor două popoare, se opun aceiași dușmani, aceleași interese, aceleași piedici. Noi simțim că prietenia noastră e necesară binelui nostru comun și cauzei omenești. Cât despre Hitler, el își sinceră-i și mult încercata-i prietenie și admirația pentru poporul nostru, cunoaște foarte bine aspirațiile și nevoile noastre imediate.

ROBERTO FARINACCI

S'a născut la Isernia (Campobassa) în 1893. Studiază dreptul, Radiotelegrafist în războiul mondial, apoi voluntar în aeronautică, luptă în Abissinia unde-și pierde un braț, apoi în Spania. Decorat cu medalia de argint. In fiecare sbor, în fiecare misiune a fost un exemplu constant de ardoare tinerească și de înalt spirit al datoriei. In orice acțiune răsboinică el și-a afirmat voința de a învinge, dând cele mai înalte probe ale spiritului său de sacrificiu. Impreună cu ministru Grandi, mareșalul de Bono, Italo Balbo și Michele Bianchi sub înalta inspirație și directivele Ducelui Mussolini, pune bazele Fascismului.

A fost primul secretar politic al partidului Fascist până în 1926, de atunci când era încă în faza primelor afirmări, în timpul faimosului incident Matteotti, mereu speculat și exagerat de către opoziția de atunci. El a fost primul care a luat o poziție intransigentă și a înfruntat situația cu mult curaj, făcând ca partidul să primească într'o extremă energie toate responsabilitățile, pulverizând pe dușmani.

Actualmente ministru, Locotenent General al Miliției Voluntare Fasciste și membru al Marelui Consiliu Fascist, suprema autoritate politică a Partidului prezidată de Duce.

Sunt bine cunoscute în lumea politică campaniile sale contra iudaismului și masoneriei și contra tuturor celor cari nu s'au purtat cu comprehensiune intransigentă la noul spirit fascist.

In ceea ce privește activitatea sa ziaristică trebue reținut că și-a început cariera ca director al săptămânalului social reformator „La squilla" apoi „Vocea Poporului". Dirijează „Noua Cremonă" pentru a întemeia și conduce mai târziu marele ziar de luptă al partidului „Il Regime Fascista".

Autor al unei „Istorii al Revoluției Fasciste" apărută în 1938.

Caracteristica principală a stilului său este curajul. El a fost inițiatorul și promotorul tuturor ideilor de avangardă ale partidului, ce s'au concretizat mai târziu în programul de bază al Partidului Fascist...

Este unul dintre pionii alianței italo-germane, căci convingerea lui este că: „Italia și Germania sunt chemate din nou la loc de cinste în istorie. Lor le revine glorioasa misiune de a lupta mână în mână pentru civilizația omenirii".

Zina Tarasov

RĂZBOIUL DIN LIBIA

ŞI CEL DIN PACIFIC SUNT DOUĂ RĂZBOAIE CONJUGATE

Ofensiva din Libia durează de aproape două luni fără ca englezii să fi izbutit să-şi aducă la îndeplinire planul: cucerirea acestei colonii italiene printr'un război fulger. Că englezii au înţeles să acţioneze rapid, acest lucru ni-l dovedeşte atitudinea propagandei londoneze din primele zile ale bătăliei. Pe de altă parte ţinând seamă de situaţia încordată şi pe cale de a se înrăutăţi în Extremul Orient, Comandamentul englez nu s'ar fi angajat într'o campanie mediteraneană dacă n'ar fi crezut că o va putea sfârşi în minimum de timp cu putinţă.

Care sunt cauzele ce au zădărnicit ofensiva engleză până la a hotărî pe generalul Auchinlek, comandantul forţelor engleze din Orientul Mijlociu (Wawelul din acest an) care a crezut nimerit să ia generalului Cuningham comanda armatei a VIII-a.

Răspunsul este simplu. Italo-germanii au ştiut să facă faţă şocului în primul moment, şi au izbutit să nu se lase încercuiţi, în al doilea. Două succese strategice. Astfel campania-fulger a iernei lui 1941-42 s'a prefăcut într'o campanie de stil vechi. Două armate se găsesc în faţă, fiecare încă intacte toate resursele unui război manevrat pentru care retragerea de astăzi poate să însemneze înaintarea de mâine.

De altfel, pe englezi nu_i putea interesa cucerirea Libiei cât sosirea fulgerătoare la fruntariile răsăritene ale Tunisiei, ţară hărăzită în planurile lor să devină un fel de a doua Sirie. Temeiurile acestor ţeluri britanice sunt evidente. Malta atât de aproape de coastele italiene nu mai chezăşueşte trecerea convoaelor, şi aici nu mai este o bază sufientă pentru acţiunile ofensive împotriva ţărmului italian. Iar Mediterana rămâne încă pentru Imperiul Britanic o cale însemnată fără de care Gibraltarul şi Singapore încetează să mai participe la acelaş sistem defensiv pentru a deveni două baze fortificate oarecari.

Campania din Libia în sfârşit, dacă pe de o parte ţintea la o apropiere de coloniile franceze din Africa de Nord, pe de alta avea un scop mai cu seamă imperial: pregătirea apărării Extremului Orient.

ANGLIA N'A FOST DELOC PREGĂTITĂ IN EXTREMUL ORIENT

Nepregătirea Angliei în Asia nu poate mira pe nimeni. Statul Major englez, bizuindu-se pe stăpânirea mărilor, şi-a închipuit tot timpul că poate să facă faţă unui nou front în ultimul moment, când tensiunea raporturilor politice ar face să se socotească izbucnirea unui nou conflict nu ca probabil ci ca sigu trebuieşte adăugată situaţia industrială a Imperiului britanic. Ne_putându-se bizui pe industria indiană, Imperiul britanic depinde, în ceeace priveşte războiul modern, motorizat şi cuirasat, de Metropolă. Este vorba de o politică tradiţională de a nu industrializa coloniile. Sistem care are avantagii indiscutabile în timp de pace, dar care în vreme de război dă roade foarte rele.

Ce s'a întâmplat deci în Libia şi în Extremul Orient?

Dacă englezii ar fi cucerit Libia ce s'ar fi întâmplat? Să lăsăm pentru un moment marile avantagii morale care ar fi derivat de aci pentru armatele imperiale după atâţia ani de activitate săracă în roade şi de repetate înfrângeri. Să ne ocupăm numai de avantagiile militare. Prima avantajată ar fi fost flota, care ar fi putut să domine Mediterana cu forţe mai mici de cât cele de care este nevoe în prezent. Pe de altă parte, diviziile cuirasate ar fi putut fi îmbarcate numai decât şi trimise în Malacca. După cum se ştie, forţele engleze din Africa sunt compuse în mare parte din australieni, neo-zeelandezi, indieni, cu alte cuvinte supuşi ai comunităţii imperiale, interesaţi în chip deosebit de apărarea Singaporului, punte de legătură între India şi Australia. Ar mai fi existat apoi şi un avantaj aerian. Japonezii, cu asalturile lor repetate, au dezorganizat aeroporturile peninsulei Malacca până la punctul în care se poate spune că dezastrul navelor *Principele de Galles* şi *Repulse* poate fi atribuit lipsei de escortă aeriană atât de necesară flotelor moderne care se apropie de coastele vrăjmaşe. Dacă campania din Libia ar fi fost încheiată în favoarea englezilor, dacă cu alte cuvinte planul britanic de încercuire al forţelor italo-germane ar fi izbutit, este sigur că Statul Major englez ar fi dat un ordin ca marile forţe aeriene angajate în Africa să fie mutate în Asia.

GENERALUL DILL ARE DREPTATE DAR... ESTE SCOS DELA COMANDĂ

Englezii se gândeau poate că vor putea câştiga timp. In delungile tratative dela Wasington, între Roosevelt şi Cordel Hull de o parte şi Nomura şi Kuruso pe de alta, urmăreau acest scop. Scop mai mult politic de cât militar însă. Intr'adevăr este de neconceput cum comandamentul englez se bizuia numai pe şiretlicuri diplomatice scopurilor sale militare. Acţiunea rapidă în deşertul Marmaric, focul aprins din Africa de Nord franceză şi numai de cât apoi, vigilenţă din nou asupra Mediteranei chineze, între Singapore şi Manila. Fireşte era vorba de un plan temporar şi cum istoria ne dovedeşte că numai cu îndrăzneala se pot învinge marile bătălii şi Londra a crezut că momentul temerităţii sosite. Este un episod care este demn de a fi amintit. In ajunul începerii campaniei din Libia, ziarele engleze au publicat un mic comunicat: Generalul Dill, până atunci căpetenia Statului Major imperial, era scos din comandă... Acest fapt s'a strecurat fără ca lumea să-i dea adevărata însemnătate, mai cu seamă că scuza vârstei putea să fie primită. Dar episodul acesta petrecut la începutul unei mari campanii a explicat totul: neînţelegerile dintre aceia care au în mână soarta politică şi militară a Imperiului Britanic. Este evident că Dill nu aproba planul lui Auchinlek. Neaprobându-l, poate pentru că îl socotea temerar şi primejdios dată fiind situaţia militară din Asia, părăsea comandamentul.

Astfel, englezii s'au găsit în faţa unei dileme: să continue campania din Libia sau să părăsească acest punct pentru a fugi în ajutorul Peninsulei Malaca şi al sistemului ABCD. Nu este pentru prima oară când englezii s'au găsit în faţa unei situaţii atât de grele: există un precedent. In primăvara lui 1941, când a început campania balcanică, englezii s'au găsit în faţa aceleiaş dileme: să continue operaţiile în Libia sau să fugă în ajutorul Greciei?

O NOUĂ PROBLEMĂ GREU DE REZOLVAT: APĂRAREA AUSTRALIEI

Este însă greu să spunem ce vor prefera de data aceasta englezii. Poate că ei ar voi o împărţire a războiului între cei trei aliaţi. Ruşii ar trebui să ţină piept germanilor şi să-i angajeze cât mai mult cu putinţă; America ar trebui să se opună Japoniei; în vreme ce Anglia rămâne să înfrunte frontul italo-african. Situaţia este însă, următoarea: pe frontul rus operaţiile au fost încetinite de iarnă, iar în ceeace priveşte America este limpede că ea nu poate susţine singură, în această primă fază a luptei, povara ofensivei japoneze. Marina americană nu a dat până acum dovez care au darul de a mângâia pe englez. Poate, gândesc englezii, ea este pe cale de organizare; Anglia însă, are nevoe astăzi, nu mâine, de ajutorul american în Asia. Dilema poate spori până la a deveni dela „sau Libia sau Malaca", „sau Suez sau Singapore". De fapt dacă englezii s'ar găsi în nevoia de a renunţa la ofensiva lor în Libia, nu vor mai putea să se bizue asupra unei reîntoarceri la situaţia dinainte de 18 Noembrie. Nu ar mai fi în aces caz în primejdie numai cuceririle făcute în Marmarica ci de-a-dreptul Canalul de Suez.

Am putea să ne întrebăm: englezii mai contează oare pe succese rapide în Africa? Credem că nu. Ei continuă campania africană cu dârzenie, aproape ca o chestiune de onoare, şi poate având în vedere dificultăţile politice care ar urma pentru cabinetul englez de pe urma unui eşec în Libia. Dar mai este şi un alt aspect al situaţiei: aspect foarte delicat şi tipic imperial. Londra va avea mult de furcă săptămânile acestea când va fi nevoită să răspundă Australiei şi Nouii Zeelande, care, în sfârşit în pragul războiului, vor cere reîntoarcerea în Oceania a trupelor lor angajate acum pe frontul african. Acest front, ieri pentru australieni şi neozelandezi putea să apară dacă nu necesar în orice caz privind interesele comune ale familiei britanice. Acţiunile nipone în Filipine însă, şi în Insulinda sunt însă de darul de a face să apară războiul ca un lucru serios şi tragic îndepărtatelor populaţii albe a celeia de a cincea parte a lumii. Până ieri, războiul pentru australieni şi neozelandezi putea să se înfăţişeze ca o aventură şi ca o călătorie în ţări îndepărtate; astăzi însă, devine o ameninţare. Puţina populaţie albă din Oceania se simte ameninţată. Singapore este în mare primejdie şi este sigur că pentru australieni şi neozelandezi Mediterana europeană nu face cât cea asiatică. Işi face loc astfel alături şi paralel cu criza militară una politică. Şi toate acestea din pricina planului englez de încercuire rapidă a forţelor italo-germane, ne dus la bună îndeplinire din pricina manevrei rapide a forţelor care apără Libia.

Dr. Andreas Schuster

Corespondent al lui „Deutsche Allgemeine Zeitung" la Roma

GENERALUL ROMMEL

Răsboiul actual a făcut cunoscut lumii întregi multe personagii de seamă care s'au remarcat prin acte excepţionale de vitejie. Unul dintre cei mai de seamă ostaşi germani care a smuls admiraţii unanime întregii lumi, nu numai poporului german, dar şi adversarilor lui, este generalul Rommel, comandantul corpului expediţionar din Africa.

Cel mai tânăr general al armatei germane este un personagiu de un temperament şi de un sânge rece proverbial. Distrugerea inamicului este principiul acestui mare ostaş în luptele sale. Pentru aceasta nu-i dă răgaz nici măcar o clipă şi atunci când inamicul se crede biruitor, primeşte lovitura mortală dela ostaşii viteazului general. Cariera ostăşească şi-a început-o încă din primul războiu mondial pentru ca astăzi să ajungă înalt comandant de oaste.

In războiul trecut primeşte cea mai înaltă distincţie „Pour le Merite"; era locotenent într'un batalion de munte al armatei Würtemburgheze.

S'a născut la Heidenheim în 1891; în 1914 intră în războiu şi este greu rănit în munţii Argon, dar se reîntoarce curând pe front şi primeşte, ca cel dintâiu sublocotenent al regimentului, Crucea de Războiu cl. I, iar în toamna anului 1915 este mutat la batalionul de Vânători de munte nou format care este trimis din munţii [illegible] *munţii Voghezi.*

In a 12-a luptă dela Isonzo, ofiţerul Rommel îşi evidenţiază calităţile lui excepţionale de conducător. Batalionul său atacă la 27 Octombrie 1917, după o reuşită încercuire, coama dela Colovrac şi o ocupă cu f. puţine pierderi. Indrăzneţul atac deschide drum armatei 14_a. La 11 Noembrie face faţă, în valea superioară a Piavei-lui la Langarone, atacului unei divizii italiene, fapt pentru care [illegible] *dinul „Pour le Mérite".*

După războiu ajunge profesor la Academia de Infanterie din Dresda, comandant al vânătorilor din Goslar şi profesor de promoţie al Şcoalei de Războiu din Postdam.

In 1937 Rommel este numit ofiţer de legătură pe lângă Conducătorul tineretului german, punte de legătură între luptătorii primului războiu mondial şi tineretul lui Adolf Hitler. După aceia colonelul Rommel organizează şcoala de Războiu din Wiener-Neustadt, apoi este numit comandant al Cartierului general al Fuehrerului post care-l deţine până după eliberarea sudeţilor şi după campania din Polonia în 1939.

In Februarie 1940 generalul de brigadă Rommel primeşte comanda unei divizii de tancuri cu care face minuni în războiul din Vest. Divizia lui Rommel, supranumită „Divizia nălucă" străpunge cu o iuţeală uimitoare cele mai teribile fortificaţii franceze dela Meuse până la Bordeaux. Ostaşii lui au deviza: „Noi vom răsbi", rămasă încă şi astăzi în războiul din Africa de Nord. Firea lui de războinic îl face să fie mereu în primele rânduri, căci el cere mult soldaţilor săi, şi cel dintâiu exemplu îl dă el însuşi.

In Martie 1941 Rommel este avansat general de divizie şi primeşte comanda corpului expediţionar din Africa, unde şi-a arătat adevăratele lui calităţi milităreşti. Acest geniu militar a reuşit să atragă atenţia lumii la ultimele lupte din Africa. Englezii n'au cunoscut tactica acestui general. Ei şi_au aruncat forţe considerabile în luptă crezând că vor distruge forţele „ştrengarului general care vrăjeşte epuraşii de sub pălăria sa" — cum scria un reportaj de războiu englez. — La un moment dat ofensiva engleză a stagnat din cauza epuizării totale a armatei. Atunci a intervenit generalul Rommel care prin câteva lovituri strategice de o rară exactitate, reuşeşte să schimbe soarta războiului făcând dintr'un război defensiv pentru germano-italieni, un răsboiu ofensiv de mare amploare care va sili pe englezi să se retragă „victorioşi". Ultimul lui mare succes este recucerirea oraşului Bengazi şi înaintarea în trei direcţii spre graniţa Egiptului.

Zilele trecute a fost numit — pentru merite excepţionale — General colonel şi decorat cu frunzele de stejar ale Crucii de fier, fiind al 6-lea purtător, până acum, al acestei înalte distincţiuni.

Petre M. Popescu

ARTĂ ŞI MORALĂ

(Urmare din pagina III-a)

adâncuri, ca să fie impresionaţi. — vorba lui Ion Ghica, — „de legendele româneşti, de suvenirile copilăriei noastre; să le placă doinele zise cu fluerul ciobanului, să se înfioreze de muma-pădurii, să se teamă de smeu, să guste basmele cu cari ne împăca mama Ilinca, când începea cu: A fost odată ca niciodată, că de n'ar fi nu s'ar povesti?" Uitau sau nu vroiau să ştie domniile lor, că până şi în ungherul cel mai întunecat de viaţă, acolo unde crezi că noroiul şi josnicia n'au margini, în lumea mahalalei şi a prostituatelor, în toate părţile şi la fiecare pas, se ascunde o rază de morală binefăcătoare, fără de care un trai este imposibil şi inadmisibil! Interesându-i banii şi nu arta, nu progresul, treceau intenţionat cu vederea peste prăpastia pe care searbădul lor pornografism o deschidea în sufletul tineretului, dornic de a-şi îmbogăţi cunoştinţele şi personalitatea, dornic de a afla ţărmuri noui şi atrăgătoare.

Mă gândesc, cu privire la rolul covârşitor al moralei în artă, la aceste rânduri ale regretatului G. Ibrăileanu, care accentua între altele, analizând romanul Ape de primăvară al lui Turgheniev: „Ceiace merită să fie relevat de artist nu este ceiace e animalic, lucru prin care toţi oamenii se aseamănă, dar ceiace e omenesc, lucru prin care oamenii se deosebesc aşa de mult.

SERGIU GROSU

LOIALITATEA PENTRU IMPERIU?

In discursul pe care l-a rostit în Camera Comunelor, după întoarcerea sa din America, d. Churchill a trebuit să recunoască, mai întâi, că opinia publică australiană e potrivnică guvernului dela Londra şi, în al doilea rând, că este o anume presă, care tapează pe nervii actualei conduceri britanice. Realitatea depăşeşte acest incidental acces de sinceritate. Ziarul „Daily Mail", care rivalizează în tiraj cu „Daily Herald", organ comunizant al laburiştilor şi suficient de jidănesc, precum primul se adresează păturei mici-burgheze englezeşti, publică scrisoarea unui avocat de frunte din Noua Zeelandă, în care se exprimă toată nemulţumirea dominioanelor faţă de conducerea de la Londra. Intre altele se spune: „Până acum Australia a avut un sentiment adânc pentru imperiul britanic şi a crezut că unitatea care leagă laolaltă statele commonwelui-ului e de valoare istorică. Acum se pune însă pretutindeni în Australia aceeaş insistentă întrebare: Loialitate pentru imperiu? DE CE? Lumea se întreabă cu îngrijorare dacă notoria lipsă de orizont a britanicilor nu ne va duce la pieire".

Scrisoarea e interesantă din două puncte de vedere. E interesantă fiindcă confirmă documentar începutul de divorţ pe care d. Churchill îl constată, fără a-l defini, şi e interesantă fiindcă un mare ziar, exprimând opinia publică anglo-saxonă o publică şi deci în spiritul ei lămuritor şi-o însuşeşte. Desigur altceva înţelege „Daily Mail". Dar faptul în sine este destul de semnificativ pentru situaţia internă a Imperiului Britanic, după 28 de luni de războiu păgubos pe seama lui Israel.

VERIFICAT 2007

Cadran pe 7 zile

TRANDAFIRUL ALB

O înaltă decorație militară, cu nume poetic, a fost acordată de Finlanda d-lui Mareșal Antonescu, șeful armatelor glorioase române și Conducătorul Statului.

„Trandafirul alb" este omagiul pe care Finlanda eroică și biruitoare îl aduce armatei române.

Fiindcă în acest războiu de apărare a Europei, afară de armata finlandeză nici o altă armată europeană nu a adus o mai sângeroasă contribuție de jertfă pe frontul antibolșevic, ca armata română, care la Odessa și la Feodosia a înscris pagini de bravură epice în istoria acestui războiu.

De aceea decorația finlandeză vine să se alăture celorlalte multe distincții pe care Comandantul de Căpetenie al oștilor românești le-a obținut simbolic ca un omagiu adus vitejiei soldatului român.

DRAGOȘ PROTOPOPESCU

In numărul viitor al revistei noastre își va începe colaborarea regulată d. Dragoș Protopopescu, profesor la Universitatea din București.

Scrupulozitatea stilistică a cunoscutului ziarist și doctrinar naționalist și oroarea pe care o are de accidentele grafice, inerente ceasului de față, îl vor împiedeca pentru moment să ne ofere o colaborare cu caracter politic.

In schimb omul de cultură, dramaturgul și criticul teatral ne-a oferit talentata sa pană, pentru ca printr'o cronică teatrală săptămânală să ajute la punerea ordinei în dilettantismul gălăgios al vieței teatrale bucureștene.

Nu ne îndoim că scrisul incisiv și competența în materie a d-lui Dragoș Protopopescu vor fi un nou câștig pentru publicația noastră care are ca lozincă: consequență în lupta naționalistă și autoritate personală în afirmarea acestei lupte.

D. Dragoș Protopopescu, care deși reprezentant unic al culturei engleze în România, a rămas cu fermitate credincios politicei Axei și mișcării naționaliste, vine să întărească rîndurile naționaliștilor adunați în jurul publicației noastre.

ADVERSARUL EUROPEI

Incă odată, Fuehrerul a scos în evidență faptul incontestabil, că Anglia este inamicul păcii în lume și că numai când Anglia va fi înfrântă și pusă în imposibilitate de a mai unelti și a face rău omenirea va putea să trăiască liniștită. Pericolul bolșevic este desigur considerabil, dar el ar fi mai ușor de înlăturat, dacă n'ar fi alimentat mereu de intrigile dela Londra. In această privință este foarte interesantă coincidența, că și Napoleon, ca și Fuehrerul Adolf Hitler demască acțiunea potrivnică Europei a Angliei. Desigur alta era situația lui Napoleon acum mai bine de 140 de ani, iar cei ce caută coincidențe, pentru speranțele lor nemernice, cu campania din Rusia, umblă bezmetici după himere. In proclamația pe care o dădea la 1 Decembrie 1805 către armată, în ajunul bătăliei de la Austerlitz, Napoleon denunța armata rusă, ca instrument al Angliei. Fuehrerul face acelaș lucru în discursul său dela 30 Ianuarie 1942. Armata bolșevică slujește Angliei, dar cu adaosul agravant, că de rândul acesta Anglia nu se ridică, cu toate puterile ei de intrigă și de corupție, împotriva unui singur om, ci împotriva tuturor popoarelor de ordine și de civilizație ale Europei. De aceea Anglia va trebui să cadă sdrobită și începutul acestei mântuitoare înfrângeri se va face la primăvară, pe frontul de răsărit, când din uneltele d-lui Eden nu va mai rămâne nicio urmă, în Rusia eliberată și redată Europei, civilizației și păcii.

REVIZUIREA MANUALELOR ȘCOLARE

Presa franceză devine din ce în ce mai insistentă pe tema revizuirii manualelor didactice și a programei analitice de învățământ. „Candide" sub pretextul că relevă un articol al d-lui Carcopino, demască adevărata crimă ce încă se perpetuiază în modul de întocmire a manualelor de morală și de istorie. Politica laică a guvernelor masonice republicane a scos pe Dumnezeu din școală și a făcut din orele de morală, dealtfel foarte reduse, adevărate cursuri de dărâmare sufletească a națiunei franceze.

„Istoria stătea și mai rău, scrie „Candide", căci era vorba de o deformație subtilă, făcută cu intenție. Trecutul era abolit sau transfigurat. Viața începe la 1789, decând trebuia să apară o eră minunată; nu se insista asupra invaziilor, și cauzele lor; se prosterna în fața instituțiilor; se anunța apropiata venire a epocei de aur. Chiar și în învățământul secundar, cele mai bune manuale erau retușate sub pretextul de a fi complectate. O voință de propagandă șireată se manifesta la orice împrejurare. Astfel, spre a se povesti istoria revoluției engleze din secolul al 17-lea, contemporană cu Ludovic al XIV-lea, se socotea cuminte să se remarce că în timp ce în Anglia se năștea parlamentarismul, în Franța triumfa monarhia absolută.

Această îngrozitoare deformare a adevărului, care durează și se lățește de mai bine de 150 de ani, nu numai în Franța, dar în foarte multe din țările Europei, cari s'au alimentat de la cultura franceză, este mult mai gravă decât s'ar crede și constitue una din cauzele pentru care foarte multă lume nu înțelege nimic din ceea ce se petrece acum. Intâlnim încă și la noi manuale de istorie, care încep cu glorificarea spiritului revoluției de la 1789 și reeditează toate nemerniciile atribuite regimului monarhic anterior, ca de exemplu manualul de istorie universală pentru clasa VII-a de liceu, întocmit de d. prof. Oțetea. Și desigur că d. Oțetea nu este un caz izolat.

Ori, cum remarcă și „Candide" pentru învățământul francez, „E vorba de întreg viitorul națiunei; e vorba de formarea unei generațiuni care să gândească bine, deci care are idei juste'," ceea ce în majoritatea manualelor de curs primar și secundar rămase moștenire din trista epocă apusă, nu găsim și de aceea e necesară revizuirea lor grabnică.

NORVEGIA SE REGĂSEȘTE

Alcătuirea guvernului național în Norvegia, sub președinția d-lui Quisling, vechiu luptător naționalist și hotărît adversar al minciunei iudeo-democrate, marchează încă un pas pentru marea comunitate de înțelegere și pace continentală, care va fi Europa nouă de mâine. Norvegia, a avut în primăvara anului 1940 prilejul de a evita o dureroasă experiență pe cont propriu, când Germania i-a oferit să aleagă calea pașnică a unei colaborări onorabile. Guvernul dela Oslo a preferat să arunce țara în războiu și să piardă în alianța de aventură cu Anglia toată flota ei comercială, care era marea sursă de existență a națiunei norvegiene. Era și acolo, ca în alte părți, credința că Anglia e puternică financiarmente și invincibilă militărește. Mai erau și interesele egoiste ale lumei politice conducătoare, angajată în afaceri de bancă și de comerț la Londra și care nu înțelegea să subordoneze intereselor colective, interesele personale. Și în clipa de cumpănă, Rege, guvern și parlament n'au găsit în resorturile națiunei sfatul cel bun, au plecat urechea la vorbele istețe ale oamenilor Londrei și au ales calea pieirii și a pribegiei fără onoare. După aproape doi ani, națiunea norvegiană se regăsește pe sine și își cere dreptul la viață într'o lume nouă. Este un act de emoționantă trezire, pe care îl înțelegem și îl apreciem, cu toată simpatia.

ETAPELE UNEI SĂPTĂMÂNI

JOI, 29 IANUARIE: D. Eduard Hj. Palin, ministrul Finlandei la București, a remis, în cadrul unei înălțătoare solemnități ce s'a făcut la președința Consiliului de miniștri, d-lui Mareșal Ion Antonescu ordinul „Trandafirul Alb" în grad de Mare Cruce cu spade, decernat de președintele republicei finlandeze.

● Brigăzile române cari au cucerit muntele Capella și au recucerit Feodosia, au fost citate la ordin de zi pe armată de Mareșalul Ion Antonescu.

● Avionul în care călătorea ministrul de Externe al Argentinei, d. Guinazu, pe când se întorcea în patrie dela conferința de la Rio de Janeiro, a avut un foarte ciudat accident și s'a prăbușit în mare. D. Guinazu a scăpat cu câteva răni, ceilalți pasageri și echipajul fiind deasemenea salvați.

VINERI, 30 IANUARIE: A noua aniversare a instituirii regimului național-socialist în Germania a fost sărbătorită în Reich și în lumea germană cu acea sobră gravitate care caracterizează această grandioasă mișcare de regenerare germană și mondială. Fuehrerul Adolf Hitler a rostit un mare discurs, în care a demonstrat zădărnicia intrigelor marilor democrații iudeo-anglo-saxone și a afirmat încăodată voința poporului german de a lupta până la victorie, care trebue să aducă eliberarea popoarelor din tirania aurită a plutocrațiilor.

Colonia gemană din București a sărbătorit această zi printr'o reuniune, unde d. Baron von Killinger, ministrul Germaniei, a rostit un vibrant discurs.

● La Teheran s'a semnat un tratat de alianță anglo-sovietico-iranian, care consfințește ocupația britanică și sovietică până la 6 luni după terminarea războiului.

● Fuehrerul a înaintat la gradul de general colonel pe eroul n Libia, generalul Rommel.

● Ecuadorul a rupt relațiile diplomatice cu puterile tripartite.

● Guvernul danez a revocat pe ministrul său la Buenos Aires pentru abateri de la misiunea sa.

● Toate statele sud-americane au anunțat că consideră ca încetate relațiile lor diplomatice cu Japonia, Germania și Italia, afară de Argentina și Chili.

● D. Jashi, membru independent în adunarea legislativă indiană, a transmis o rezoluție care urmează să fie discutată în adunarea centrală de la Delhi, la 15 Februarie.

DUMINICĂ, 1 FEBRUARIE: Japonezii au început atacul general pentru cucerirea Singapurului.

● Guvernul norvegian a demisionat. D. Quisling procedează la constituirea unui nou guvern.

● D. Taja, ministrul de Externe al Japoniei a declarat, că guvernul său va examina cu bunăvoință orice propunere de pace i s'ar adresa de la Ciungking, dar că Japonia nu va face propuneri de pace Chinei rebele.

LUNI, 2 FEBRUARIE: Reichsmareșalul Goering se află în Italia și a inspectat formațiile germane de aviație cari operează în Mediterana și Africa de Nord. D-sa a avut o lungă întrevedere cu Ducele Mussolini și a fost primit în audiență de Regele-Impărat.

● Noul guvern norvegian a fost întocmit.

● Japonezii au ocupat orașul Mulmein din Birmania, un important punct strategic și nod de comunicații.

● D. Juan Rio, candidatul democrat, a fost ales președinte al republicii Chili, în locul rămas vacant prin decesul fostului președinte Aquirre.

● Guvernul egiptean a demisionat, ca urmare a violentelor manifestațiuni populare antibritanice produse de curând.

MARȚI, 3 FEBRUARIE: Senatorul Vanegi a depus în parlament un proect de lege pentru proclamarea republicii independente a Africei de Sud.

● Criza de guvern din Egipt se arată destul de serioasă. Fruntașii politici solicitați de Rege să preia guvernul ezită. Președintele Senatului, Mahmud Chalil Bey n'a dat încă un răspuns sigur.

MIERCURI, 4 FEBRUARIE: Ministrul Croației la București, d. dr. Marko Benzon, a prezentat M. S. Regelui, cu solemnitatea obișnuită, scrisorile sale de acreditare.

● Guvernul englez a fost remaniat prin intrarea lordului Beaverbruck ca ministru al producției militare, a d-lui Andrew Duncan ca ministru al aprovizionării și colonelul Llewellin, ca ministru al Comerțului. Au mai fost numiți noui subsecretari particulari și parlamentari la diverse departamente. Din sursă engleză se spune că remanierea va fi lărgită în curând.

● Trupele britanice au evacuat portul Derna din Libia.

CRONICA EXTERNĂ

Opinia separată făcută de Chili și Argentina la rezoluția conferinței de la Rio de Janeiro, opinie care perzistă, confirmă eșecul suferit de diplomația d-lui Roosevelt, care tindea să opună puterilor aliate și aderente ale pactului tripartit o uniune americană impresionantă. Deși presiunea Statelor Unite asupra republicilor sud-americane, mari sau mici, a fost excepțional de brutală, după cum se poate constata din situația aproape ridicolă, dar și tragică, în care a fost pusă republica Uruguai, rezultatele obținute sunt categoric nule. Uruguai dă măsura exactă a politicii arbitrare nord-americane. Guvernele acestei republici duc de aproape zece ani o bravă acțiune anti-comunistă, prevenind prin măsuri energice uneltirile Kominternului pentru deslănțuirea revoluției comuniste mondiale. Uruguai este singura republică americană, care a refuzat constant să reia relațiile diplomatice cu Uniunea Sovietică. Ori în urma conferinței dela Rio de Janeiro, unde Statele Unite și-au impus guvernelor sud-americane voința lor, ministrul de Externe al Uruguaiului a trebuit să declare public, că guvernul său deschide porturile uruguaiene pentru flota comercială și de războiu a Sovietelor. Suveranitatea micei republici anti-comuniste a fost îngenunchiată prin această flagrantă imixtiune de forță în politica internă a unui stat liber. In ceea ce privește docilul consimțimânt al republicelor sud-americane de a rupe relațiile diplomatice cu puterile tripartite, actul are o valoare practică cu totul neînsemnată și atitudinea Berlinului, Romei și Tokio-ului față de atitudinea adaptată la Rio de Janeiro e perfect conformă. Incetarea relațiilor diplomatice nu este chiar un act de ostilitate și puterile pactului tripartit consideră că republicele sud-americane au adoptat această atitudine sub teroarea mijloacelor economice, politice și militare de care dispune guvernul de la Washington. In consecință nu relevă comunicarea și țin în observație actele de comportare în viitor a acestor state.

Spuneam, că atât d. Roosevelt, cât și d. Churchill așteaptă din rezoluția conferinței de la Rio de Janeiro diversiunea salvatoare pentru situațiile interne destul de grave atât din Statele Unite, cât și din Anglia. Efectul s'a produs mai întâi la Londra. D. Churchill a refuzat orice sugestie de remaniere a guvernului după întoarcerea sa din America și a obținut recent la Camera Comunelor un vot de încredere destul de îndoelnic. Ori chestiunea remanierei continuă să agite atât presa, cât și cercurile parlamentare, cu mai multă vigoare după cunoașterea eșecului de la Rio de Janeiro și după recucerirea Agedabiei și a Bengazilului de către trupele germane și italiene din Nordul Africei. In acelaș timp curentul potrivnic Metropolei se manifestă din ce în ce mai violent în dominioane și colonii. Indiile cer deplină independență națională; Australia tinde pe față la o separație din comunitatea britanică; Irlanda de Nord protestează energic împotriva actului arbitrar de încălcare a teritoriului său prin debarcarea trupelor nord-americane; Africa de Sud manifestă veleități de republică independentă și declanșează o semnificativă acțiune de sabotaj antibritanică. S'ar putea spune, că Anglia lucrând pentru extinderea războiului pe plan mondial a isbutit să-și sporească numărul adversarilor cu aproape toate dominioanele și coloniile sale.

In timpul acesta acțiunea de războiu a puterilor tripartite se încununează de noui succese, iar pe plan diplomatic frontul contra iudeo-plutocrațiilor anglo-americană-sovietică se consolidează atât în Europa, cât și în Asia. Cu tot tratatul de alianță, semnat de curând la Teheran între Anglia, Uniunea Sovietelor și Irak, sau poate chiar din această cauză, guvernul turc se manifestă ferm pe linia politicei sale de neutralitate. Tratatul de la Teheran este un monument de perfidie britanică. El confirmă ocupația anglo-sovietică în Iran și oferă în schimb vagi garanții de integritate teritorială, ca să stipuleze obligația pentru Iran de a suporta timp de șase luni după terminarea războiului prezența trupelor britanice și sovietice pe teritoriul său național. Asta nu poate fi prea ispititor pentru alte popoare și insistența guvernului de la Ankara de a-și defini poziția de neutralitate este explicabilă.

Declarațiile d-lui Quisling la constituirea guvernului național norvegian, ca și cele ale d-lui de Brinon, ambasadorul francez la Paris, primul exprimând voința poporului norvegian de a-și relua locul în comunitatea europeană, celălalt confirmând hotărîrea Mareșalului Petain de a da Franței orientarea creatoare ce i se cuvine în Europa înnoită, dovedesc că procesul de împăcare armonică a lumei europene se desfășoară normal, nu prea repede, dar liber sub acțiunea limpezirilor ce se operează în conștiința tuturor popoarelor.

„CHEMAREA VREMII"
SĂPTĂMÂNAL DE ACTUALITATE
Inscris sub Nr. 53/940 în reg. pub. periodice al Trib. Ilfov S. I. com.
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
STR. BELVEDERE, 6. ETAJ V. TEL. 4.79.95
Abonamente:
INSTITUȚII 1500 — PARTICULARI 400

Humorul altora

ROOSEVELT: Noroc de torța statuii, că altfel nu puteam să aprind lumea în numele Libertății.

(Caricatură germană)

— Poți muri în liniște, dragă John, cauza plutocrației e în mâini sigure!

(Caricatură germană)

ZEUL MARTE: Scrie te rog: „Trebuie să mulțumim zelului dv., D-le Roosevelt, că dintr'un războiu oarecare avem, în sfârșit, un adevărat războiu mondial".

(Simplicissimus)

CHURCHILL: Prima ocupație militară, unde o facem?
ROOSEVELT: In Anglia.

(Marc' Aurelio)

— Noi popoarele libere ale Marei Britanii înțelegem misiunea noastră civilizatorie în lume...

(Caricatură italiană)

STALIN: Din colecția dv. de mostre, puteți să-mi oferiți și altceva decât Europa, mister Eden?

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE AL MUNCII, Str. Sărindar No. 5-7-9

159 2240 1509W